

USLU YAZILAR

www.metyus.co

Hiç ölmeyecek, değişmeyecek, sarsılmaz ve statik bir düzen getirdiğini, kurduğunu ifade eden herkes ölecektir.

Derisi yenilenecek, yaşlanacak; zihni, beyni, bedeni her gün değişecektir.

Değişmezlik hiçbir yere; hiçbir düzene, hiç kimseye mahsus değildir.

Değişmeyen tek ilke değişimin ta kendisidir.

Mehmet Salih Özalp

Bu eserin basım, yayım ve dağıtım hakları, içeriği değiştirilmemek, para karşılığı satılmamak ve referans göstermek kaydıyla serbesttir.

Web: www.metyus.co

G-Mail: ozalpmehmetsalih@gmail.com

İÇİNDEKİLER

- *Sunuş
- *Kaos ve Kosmos
- *Tanrımız
- *Kim Suçlu?
- *Resmi Putlar
- *Uzaylı Tanrılar
- *Allah
- *Bitmeyen Kıyamet
- *Üçte Birlik
- *Dış Mıhraklar
- *Tahrir ve Taksim
- *Tarih Yazımı
- *Polis Devleti
- *Cinsellik
- *Ortadoğu Kumarı
- *III. Dünya Savaşının Kökleri
- *Semavi Kitaplarda Emek ve Mülkiyet
- *Yalnızlık
- *Kadınlar Üzerine Hurafeler
- *Yazar Hakkında

Sunuş

2010 yılından itibaren *yazarportal* tarafından aralıklarla neşredilmiş olan makalelerimin bir kısmını yer yer biraz değiştirerek bir kitap hâlinde sizlere sunma bahtiyarlığı içerisindeyim. İyi okumalar dilerim.

Hiç ölmeyecek, değişmeyecek, sarsılmaz ve statik bir düzen getirdiğini, kurduğunu ifade eden herkes ölecektir.

Derisi yenilenecek, yaşlanacak; zihni, beyni, bedeni her gün değişecektir.

Değişmezlik hiçbir yere; hiçbir düzene, hiç kimseye mahsus değildir.

Değişmeyen tek ilke değişimin ta kendisidir.

Mehmet Salih Özalp

06.12.2018

Kaos ve Kosmos

Yaklaşık 13.75 milyar yıl önce büyük bir patlamayla etrafa dağılan evrenimizde bir kaosun olduğu; evrenin içerisindeki işleyişten anlaşılıyor. 8 milyar yıl önce galaksilerin olduğu, dünyanın ise 4,5 milyar yıl önce güneşten bir gaz bulutu şeklinde kopup; kabuklarında sertleşmenin meydana geldiği ve 3.5 milyar yıl önce ilkel hücrelerin meydana geldiğini bugünkü bilimsel verilerden anlıyoruz. Kaosun var olduğunu bilmek için burada kısa bir soru sormak yeterlidir: gaz bulutu halindeki dünyanın düzenli olduğunu kim söyleyebilir? Neden dünya, güneş, galaksiler ve bir bütün olarak evren; müthiş bir tasarım ile bir meydana gelmedi? Canlılık, güneş, dünya ve bütün gördüğümüz yıldızlar bizim yaşadığımız zamanda alışık olduğumuz bir görüntüdür. Yoksa 4 milyar yıl önce yer küremizde; tek bir tane bende ruh yoktu... İnsan denilen tür ise çok daha sonra meydana geldi. Koskocaman şu gördüğümüz dünyanın o dönemki durumunun bir amacı ve gayesi var mıydı?

Kaostan mı kozmos; kozmostan mı kaos doğar? Evrenin ilk evrelerine baktığımızda büyük bir patlama ile etrafa yayıldığı ve daha sonra küçük küçük kümelenmelerin olduğunu görüyoruz. Oluşan bu kümelenmeler ise sürekli bir değişim-dönüşüm halindedir. Dünyamızda kaç kıtanın olduğunu ve bu kıtaların belli evrelerden geçerek birbirinden ayrıldığını düşündüğümüzde yer küre dâhil evreninde bir dönüşüm halinde olduğunu görüyoruz. Bizim kaç bin yıllık uygarlıklarımız ise sadece milyarlarca yıldan ve milyarlarca yıldızdan sadece birinde gerçekleştiğini unutmamız gerekir. Doğanın insan yapısı için uygun olmadığı da ortadadır. Görüyoruz ki insan yer küre üzerinde belli mevsimleri yaşar. Yer küredeki bölgelerde bir düzen içinde işlemez. Kutuplar dondurucu bir soğuğa sahip iken bazı yöreler ise kavurucu bir sığağa sahiptir. İnsan denilen tür, mevsimlere, bölgelere ve durumlara göre mücadele ederek doğadaki karmaşa arasında korunduğu da gözler önündedir. Doğadaki afetler, tufanlar, seller, depremler ve volkanik patlamalar sırasında insanların toplu doğa katliamlarına maruz kalması sizce bir düzenin işareti midir? Tam tersine kozmik bir doğanın var olmadığı aksine insanın doğadaki bazı yerlere bakarak ona düzenli dediği anlaşılıyor.

Yer küremiz güneş yıldızına biraz daha yakın veya uzak olsaydı ne olurdu? Bu sorunun cevabı çok basittir. İnsan; ya

kutuplardaki gibi dondurucu bir soğuşa dayanamayıp öldü. Ya da kavurucu bir sıcak altında ayıklamaya uğrar toplu bir şekilde öldü. Mars, Jüpiter veya başka bir yıldızda/gezegende olmadığımız sadece bir denkluktur. Dünyadaki gibi insan yapısına uygun elementler olmadığı veya yeterli olmadığı için başka yıldızlarda olmamızda doğal olarak mümkün olmayacaktı... Bir zamanlar dinozorlar yerkürenin hâkimleri konumunda iken; kaosun sonucunda ayıklamaya uğramaları; zayıf kalanın ölüme terk olunduğunu bizlere gösteriyor. Mücadelede ezik kalan canlılar zalim doğanın pençelerinden kurtulamazlar. Binlerce insan donarak, kavrularak, susarak, aç kalarak veya doğal afetlere maruz kalarak diri-diri can vermiştir/veriyor. İnsan yapısı kendisini koruyabildiği kadar ve mücadele edebildiği kadar yaşayabilir. Sadece insan değil; diğer canlılarda eğer mücadelede yetersiz kalırlarsa yenilirler. C. Darwin'in dediği gibi güçlü olan, uyumlu olan hayatta kalır diğerleri ise ayıklanırlar.

İnsan yapısı da kozmik/düzenli bir yapıya sahip değildir. İnsanlar, kısa, uzun, şişman, zayıf, sakat, hasta, kör, sağır, felçli ve daha binlerce eksikliklerle hayata gözlerini açarlar. İnsanın gözleri köpeğin gözleri kadar güçlü müdür ki; insan mükemmel olsun? Hiçbir insan bütünüyle mükemmel değildir. Erkeğin kasları, göbeğinin fazla olduğu da ortadadır.

Hiçbir canlı düzenli bir yapıya sahip değildir. Bu nasıl mükemmel tasarım ki; canlılar birbirlerini yiyip kesiyorlar? Akıllı düzende insanlar birbirlerini kesip-doğruyorlar?! Kaosun içerisinde insanın psikolojisine veya insanın yarattığı kendisine uygun yuvalarında bir kozmik düzenin var olduğu insana ilham kaynağı sağlayabilir. Fakat bu sadece geçici ve yapmacıktır. Zaten kargaşanın ortasında yalnız ve çaresiz kalan insan; doğüstü güçlerin kollarına kendisini bırakı vermiştir. Oysa evren kargaşayla işleyip gider. Kargaşanın ortasında bazı kümelenmeler meydana gelir ve bu kümelerde kısa süreli iç bir düzeler meydana getirirler. Daha sonra yine bozular. Sonsuz zamandan beri oluş ve bozuluş devam ederken, aralıklarla oluşan türler ben merkezli düşündükleri için evrenin kendileri olduğu duygusunu yeşertir. Zaten ego dediğimiz şey mücadele esnasında oluşur. Yoksa ego doğal olarak değil doğa karşısında savaşırken meydana gelir. Milyarlarca yıllık evrenimizin, milyarlarca taşından sadece bir

taşa denk gelen insan; çaresiz ve yalnızdır. Sığınacak bir Şeyler
arıyor! Korktuğu için bir güce sđđınmak istiyor!

3 Kasım 2010

Tanrımız

Ali Şeriatî gençliğinde binlerce modern genç gibi arayış ateşinden kavrulup yanarken şöyle seslenir Tanrıya:

Ey Tanrım sen var mısın, yok musun onu bilmem. Fakat sen şuan da bana lazımsın.

Evrene baktım, doğaya baktım tanrıya yer bulamadım. Felsefede hiç yer bulamadım. Sorgunun ve yargının ateşinden İbrahim'i bir sendeleyişle: "Tanrım kimdir?" sorusunu sordum. Hz. Muhammed'in "Ben şüphede İbrahim'den daha üstünüm" (Muvata) sözleri kulaklarıma esinlendi. Voltarie "Tanrı olmasa da onu var etmek gerekir" demişti. Bakunin, Voltarie'nin sözlerine karşılık "Tanrı olsa da İnsanın özgürleşmesi için yok etmek gerekir" demiştir. Benim tanrım yoktur fakat hiç Ateist olmak istemedim. Aynı zamanda bana Teist denilmesini de hiç istemedim. Militan bir Ateist ile Fanatik bir Teist'in "Tanrı var mıdır, yok mudur" tartışması ne kadar da iğrenç. Teist sanki Tanrıyı; görmüş, deneylemiş ve bilmiş gibi mutlak derecede vardır diyor. Ateist ise sanki varlığın bütün sırlarını bitirmiş gibi yoktur diyor. Tanrıya yer bulamıyoruz, göremiyoruz, bilemiyoruz, his de edemiyoruz ama hayat nedir de bilmiyoruz.

Tanrıya yoksun diyorum çünkü bütün bir hayatı sarmalayan ve zapt u rapt altına alan biri insanın özgürlüğünü yok eder. Nietzsche'nin iki özgür olamaz. Tanrı varsa özgürlük yok olur teziyle yok dedim. Hayatın anlamını onun sarmalayan coşkuyu da yok edemedim. Yaratan, yöneten, yargılayan bir tanrıyı görmüş gibi nasıl var diyebilirdim ki?

İbrahim'den başladım. İbrahim topluma anlatamadı tanrıyı. O yüzden bütün putları parçalayıp kentte anlatamama duygusunu ifade etti. Hem baltayı da en büyüğünün omzuna vermişti. İbrahim'e Tanrısız ve Ateist diyeceklerdi elbette. Oysa İbrahim Ateist olmadığı gibi Teist hiç değildi. Musa Firavunları yendi, denizi geçti ne var ki halkına anlatamadı. En sonunda tanrı sözleri dediği levhaları yere vurarak anlatamama duygusunu ifade etti. Ninova halkına yıllarca anlattı. Anlattı da anlattı yine dinlemedi, anlatamadı. Yolu bir gemiye binip Asur'a kaçmak oldu. Yunus halkından kaçmakta yolu buldu. Hz. Muhammed'e "Balık sahibi Yunus gibi kaçma denildi." Muhammed putları yıktı, toplumu değiştirdi fakat yine anlatamadı.

Uhut savaşında meğer “Muhammed Öldürüldü!” denilirken her biri bir tarafa kaçıştı. Ashap dedikleri ortalıkta kayıp oldular. Ben diyeyim üç kişi sen söyle beş kişi kaldı etrafında. Hz. Muhammed putların alaca karalığını anlattı. İbrahim putları kırdı, Musa putlara ve heykellere tapmayacaksın dedi, İsa iki efendiye kulluk edilmez dedi. Nietzsche’de putların alaca karanlığında savaş verdi. Putlaştırılan tanrıları söktü ve sildi. Hepsinin ortak bir öyküsü vardı “Tanrıya karşı çıkmak, putları devirmek ve nasları-dogmaları yok etmek”... Hz. Muhammed’e “Sabi/dönek, tanrılara karşı çıkan, dinsiz ve imansız” deniliyordu. Meğerki İbn-i Rüşd sürgünlere uğrarken, Sühreverdi öldürülürken de dinsiz denilerek öldürülmüştüler. İbn-i Arabî “Tanrınız Ayaklarımın altındadır” derken ne demek istemişti?

Tanrının evlerini ziyaret ediyorlarmış! Ev sahibini ise hiç gören olmadı. Tanrıya kurban ediliyor, ibadet ediliyor, dua edip yakarıyorlar binlerce yıldır tanrıdan hiç ses çıkmadı. Onlar tanrıyı ev sahibi, göklerde, dua kutusu gibi sanmışlar meğerki... Tanrıya hiç gizem demek istemedim. Aklıma gelen her şeyi o değildir dedim. İmamlardan biri vaaz verirken:

—Tanrı ne cisimdir ne de cevher. Ne ruhtur ne de nur. Ne yerdedir ne de gökte...

Orada oturup dinleyen biri der ki:

—Hocam kısaca yok desene!

Vaaz veren ile dinleyen meğer ki hep tanrıya bir yer istemişler. Kendilerine ya Ateist demişler ya da Teist. Sözlüğe bakarsanız eğer; Teis, Ateist, Panteist, Deist her biri iki cümle ile anlatılıp geçiştirilir. Oysa Tanrı anlatıldığı zaman bilmezler mi mekân ve zamana hapis edilir. Kahrolası tanrıya ulaşmak bir maşuka ulaşmak değil ki; dağları delmek ile ulaşılsın. Maşuka ulaşmak için belki delinecek bir dağ varda tanrıya ulaşmak için o da yoktur. Kanıtla, kanıtla, kanıtla... Sonuç: 0

Var sayalım “vardır dedim” bu sadece bir sözcüktür. Birbirimizle aynı olduğumuzu anlatmak için sadece “var diyoruz” ve birbirimize olan güvenimiz ortak oluyor. Var sayalım “yok dedik” yine bir sözcüktür. Sadece insanların işaret ve gruplara bölmek içindir bu sözcükler. Nice var diyenleri gördük her kötülüğü işler, işi de sadece kötü bir leziz. Nice yok diyenleri gördük odaklanmışlar dinlere onların sökümlü için ter dökerler. Ne

var diyen dürüst oluyor; ne yok diyen özgürleşiyor. Aksine seslendirdikleri sözcükler onlara bir sınır kazıyıp etiketleniyor ve konuşmasına da sınır getiriliyor.

Karnımın alt taraflarından bir coşku yükseliyor! Tabulaşan, sınırlanan dogma sayılan dokunulmaz bir yerde bir coşku yükseliyor. Bütün varlığı anlamlı kılıyor. Her şeyi güzelleştiriyor. Anlatmak için hiçbir sözcük bile gerektirmiyor.

Vardır veya yoktur demek için hiçbir nedenim kalmıyor. Doğanın karmaşık görüntüsü altında her şey güzelleşiyor.

Teist'in Tanrının sanatı demesi gerektiği, Ateist'in ise güzel varlık demesi gerektiği bir şeylere odaklanıp onu eşsiz buluyorum. Ötesine geçmiyorum, üstüne çıkmıyorum, sır aramıyorum ve öylece duruyorum. Ortak nokta bu olsa gerek! Kolaydır sabahlara kadar bin salâvat çekip cenneti garantilemek! İşin zoru sonsuz bir coşkudur. Sonsuz bir özgürlük! Özgürlüğü anlatanlar, onu sevenler, onu getirmek isteyenler özgür değildir. Ben özgürlüğü devrim sonrasına bırakmak istemiyorum. Onu ölüm ötesinde de aramıyorum. Onu yaşamak ve geçmiş ile gelecek arasındaki anı yakalamak istiyorum!

Uğruna savaşılacak sadist tanrılara başkaldırmak. Onun uğruna savaşıp tanrıçılık yapmak istemiyorum. Benim tanrım sevgidir, senin tanrın zalimdir demek de istemiyorum. O din benim bu din senin savaşını da vermek istemiyorum. Galiba İsa'yı Antakyalı Saul anlamıştı meğerki o da yanlış anlamıştı. Anlatımla değil, anlamakla oluyormuş. Tutku ile değil coşku ile oluyormuş. Müzik dinlemek, dans etmek, saatlerce düşünüp doğaya hayran olmak senin yetmiş yıllık ibadetine bedelmış. Evrensel paradigması olan var mı? Evrensel paradigması olan özgürdür ve bir tanrısı vardır. Peki, keyfi bir paradigması olan var mı? O zaman onun tanrısı yoktur onun putu vardır.

6 Kasım 2010

Kim Suçlu?

Hırsızlığın, çulsuzluğun, çaresizliğin, eğitimsizliğin, zulmün ve savaşın suçlusu kimdir? Kimdir halkları birbirine düşürüp onlar üzerinde otoriteler yükselten? Kürtler ve Türkler şu güzelim Anadolu'da birbirimizi doğrarken suçlusu kimdir? Canı çektiği için tatlıcı dükkânından baklava çalıp hapis yatanın suçlusu kimdir? Kimdir orta doğuda din savaşlarına neden olan? Filistin-İsrail'de halk arasında bombalar patlatılırken, Gaza üzerinde füzeler uçurulurken suçlu kimdir? Göçmenler çadır bulamayıp yağmurun ve karın altında can çekişirken, Afrika'da açlıktan insanlar ölürken suçlu kimdir? Aleviler madımda yakılırken, Sünniler Başlarbağ'da katliama uğrarken suçlu kimdir? İş bulamayıp beş kuruşa bedenini-emeğini seferber eden kölenin suçlusu kimdir? Kimdir insanların obezite hastalığına yakalanıp yürüyememesinin nedeni? Motosiklet heybesine konan iki çocuğun hayatının riske atılmasının suçlusu kimdir? Bir milyar insan aç iken suçlu kimdir?

Milyarlar ayaklansaydı da şu suçluları yaksaydı!

Kürtler yerinde otursun, Filistinliler İsrail topraklarından çıksın, canı tatlı çeken çocuk nefsinin yensin, işsiz olanlar sessiz kalsınlar, güçsüz olan din mensubu din değiştirsin, Aleviler de Sünni olsun, Motosiklet heybesine çocuk bırakan adam da çocuklarını motora bindirmesin, çocukları yayan veya kucağına alarak ulaşacağı yere ulaştırın, obezite hastalığına yakalananlar da hiç yemesinler, aç kalanlar ise aç kalsın ne olacak sonuçta öleceğiz, olur biter. Eğer kimse kimsenin keyfini bozmayarak susarsa sorun çözülür!

Suçlu kim: "Ezilen Halklar"

Eğer ezilen halklar susarlarsa sorun çözülür! Çünkü görüntü kirliliği yaratan onlar. Güzel yaşamak isteyen onlar!

Suçlu halk ise ne yapılmalı? Cezalar caydırıcı olmalı. Kafasını kaldıranı vuracaksın sorun çözülür. Asker, polis, yargı, otorite güçlenmeli –gücünü artıracakınci sussunlar pislikler!

...ve bizim dünyamız yıllarca savaşlar, sömürüleri bu suçluları yakmak için gerçekleştirdi. Binlerce yıldır savaşlar vardır. Suçluları yenmek için!

Suçlu kim: "Ezilen Halklar, Kafa Kaldıran Halklar"

Halk niye vardır ki; devleti, bayrağı, sınırı, iktidarı, orduyu ve rahat yaşayan sınıfları güçlendirmek için. Ezilen halklar görevlerini iyi yapmadığı için onların kafasını ezeceksin! Ezilen halklar güçlenip örgütlendiklerinde bu sefer o örgütlerle anlaşacaksın ve bu sefer halkçı -aydınlar, siyasetçiler, iktidarlar, devrimciler, örgütler ve din adamlarına- teşekkür etmek için; o otoriteyi ayakta tutmalı ve ona hizmet ederek yaşamalı. Halk kafasını kaldırdığı zaman uçuracaksın çünkü onun için savaşan devrimcilere kafa kaldırmıştır! Devrimcilerin heykellerini dikeceksin, halkın etrafına sınırlar çizip halkları birbirine düşman edeceksin, her halk kendi kahramanını anacak, sokaklara dökülüp onun için -can feda- olabilecek, okul girişlerinde ve her tarafında kahramanların isimlerini andıracaksın.

Ders kitaplarında sadece kendi tarihini kendi kahramanıyla başlayan tarihi anlatacağın.

Kahramanından önce ne olmuşsa hepsi kötü gösterilecek ve diğer bütün halklar her zaman senin düşmanın olacak... İşte bu kadar basit! Halkın yüzde doksanı halkçılık için çalışırken birbirini ezecek ve hepsi de en çok “biz halkçıyız” diyecek. Halkı o kadar ezeceksin ki halk halkı değil halkı ezmek için yarışacak ve güçlü-yıkılmaz bir otorite-sınıf olana dek yarışacak. Halk kahramanlardan bıktığı zaman kahramanları tazeleyeceksin. Halkı birbirine kestireceksin ki suçlu belli olmasın. Çünkü bütün sorunların nedeni onlardır. Onlar çalışıp otoriteyi-devleti güçlendirmeli. Yoksa devlet-otorite yıkılır ve halk halka kalır.

Bakın insanlar mutluluğu düşünürken meğer bu kadar basitmiş. Geçen patatesten mezun bir turşu profesörü kalmış diyor ki “iki çocuğunu motosiklet heybesine bırakan adama caydırıcı ceza vermek lazım”. Örneğin öyle yapanların çocuklarını alıp devlete teslim edilmeli. Kötür olsun şu toplumun kanunu! adamın bir Cipi olaydı da yumuşak koltuklara bırakaydı. Niye yoktur çünkü insanlar zaten karın tokluğuna ekmek bulamıyor birde kalkıp Cip mi alsın? Hey mala minê... Behey ne kadarda basitmiş insan hayatını feda ederek o eski tüfek Motosikleti alana kadar kim bilir ne cefalar çekmiştir.

Kim çocuğunu Motosiklet heybesine bırakıp ölüme davetiye gönderir? Çocuğu kucağına alacak değil ya, özel araba tutma gücü olsaydı zaten Motosiklete binmezdi (binseydi bile kızlara hava atmak için belki binerdi); böyle emekçi akşama kadar ter döken

halktan birinden ne bekleyeceksiniz? Kalkıp onun elinden tutacağımıza zaten onun emeğini ve ekmeğini sömürmüşsünüz birde çocuğunu damı alacaksınız? Çocuğu da onun için değil belki cephelerde savaşmak, muhbirlik yamak, üst sınıfın huzurunu bozacak bir olayı engellemek için yetiştireceksiniz... Heybeye çocuğu bırakan adama herkes cahil-cühela diyecek! Çünkü onda imkân yok ki füzeye bindirip Ay'a götürsün. Eğer okuma yazması olmasaydı sahillerde gözlük takıp Rus manitalarla tur atsaydı işte o zaman medeni olurdu.

Kim Suçlu: “İmkânı olmayan, ezilen, hor görülen, cahil görülen fakat emeğinden yiyen; sonra “devletin ekmeğini yiyerek ihanet ediyorsun” azarlamasına muhatap olan Ezilen Halklar!”

7 Kasım 2010

Resmi Putlar

Eski çağlarda Tanrı panteonları vardı. Tanrı meclisleri vardı. Oralarda kararlar alınırdı, halk bunlara uymadı mı, tanrıların gazabı halkın üzerine gelirdi. Tapınaklar vardı, rahipler vardı, resmi kıyafetler vardı ve herkes öyle her yere giremezdi. Anlaşılan benim böyle geçmişe uzanıp bunları anlatmama gerek yoktur. Zaten geçmişi değil şimdiki anlatıyorum. “Tarih tekerrürden ibarettir” diyen ne kadar da güzel demiş. Kılıflar değişir, eylemler de tekrar eder.

Yerküremizde iki yüzden fazla çete vardır. Çete dediğimde siz devlet anlayın. Hepimizin bildiği gibi nerde güçlü bir şebeke varsa, nerede insanların kafasını ezebilen bir çete varsa o yönetimi ele geçirir. Sonra tepeden inme “hukuk”, “yasalar” ve “zorbalıklar” teşkil edilir. Çetelerin kendi aralarında kümelenirler. Birinci sınıf çeteler ikiye veya üçe bölünerek güçlerini birleştirirler. Güncel örnek istiyorsanız NATO... İkinci sınıf çeteler ise üst çetelere haraç ödeyerek yakayı kurtarırlar. Faturasını da halk öder. Aslında “çete” denilince, çetelerin yönettikleri insanlar birinci ikinci üçüncü sınıflarda yer almaz. Sadece çeteler arasında bir birinci ikinci üçüncü sınıflar vardır. Velev insanlar da bu çetelerin dairelerinde, sınırlarında o çetelerin hukuklarına, kıyafetlerine, ritüellerine ve putlarına sadakatlerini ispatlarsa; onlarda bahşış -çetelerin deyimiyle- yüksek maaş ödenir.

Çetelerin meclisleri vardır. Birde çetelerin -çetelerin deyimiyle- “devlet sıraları” vardır. Meclislerde resmi dil veya diller vardır. Resmi dinleri, mezhepleri, anlayışları, söylemleri vardır. O çetelerin kendi aralarında konuştukları “dilleri” dışındaki bütün diller insanların dilleridir, önemsizdirler. Resmi dinleri vardır onların dışındaki dinler küçümsenir. Çetelerin açtıkları okullarda çeteyi kuran kişilerin hayatları, efsaneleri, putları anlatılır. Bunların dışında bir de çetelerin kuralları vardır. İki yüzden fazla çetenin her birinin sınırları vardır. Bu sınırlar arasında kimse kimsenin bölgesine giremez. Haraç aldıklarında -çetelerin deyimiyle- vergi aldıklarında, kimse buna hayır diyemez.

Her çetenin kendine özel simgesi, bayrağı vardır. Sınırları içerisinde çetelerin değerler dizisi dedikleri -değerlerine- dil uzatmanın dili koparılır. Hukuk dedikleri fermanlarına karışanları

dört duvar arasına tıkip- çarımıha gereler. Herkes gidip çetelerin defterlerine isimlerini yazdırmalıdır. Kim hangi çetenin mekânında yer alıyor belli olsun diye hepsinin ismi-dini-kökene her şeyi kayıtlıdır. Yazılan çizilen ne kadar kitap, dergi, yayın varsa hepsi çetelere gönderilir. Eğer çetelerin fermanına -çetelerin deyimiyle- hukuki ise yayınlanır. Aksine hakaret diye yasaklanır.

Mekânlarda kimin daha çok adamı varsa o başarılıdır. Mafya defterinde bazı aksiliklerde olur. Hani bazen gurur meselesi olur ya... Adamı az olan bir de baktın defteri yırtıp karşı çıktı. İş çıkmaza girerken çeteler masaya oturup anlaşılır. Arada “Niyazi” olanlar varsa “çeteler sağ olsun” denilip geçitirilir. Çetelerin mekânların da resmi dedikleri kıyafetler vardır. Mekâna girenler bu kıyafetleri giymezlerse oraya ayak basamazlar. Bir erkek ile bayan birbirini sevdiğinde yok öyle baldır puldur yapmak... İlla gidip çetelerin adamlarından birinin huzurunda “biz yapmak” istiyoruz diyecekler. Çetelerin huzurunda “biz sizin bütün kurallarınızı imzalıyoruz” deyip sonra eve gidecekler.

Anlayacağınız seks için bile haraç vereceksin. Yoksa kimse seni takmaz çocuğuna da piç derler. Azılı çetelerin boyunduruğu altında yaşam kabul edilmeden hiçbir şey serbest değildir. Mekân değiştirirken çetelerin deyimiyle “bir devletten diğer devlete” giderken bile gidip haraç vereceksin, üstelik bildirmeden gitmek yoktur. Cebinde çeteler tarafından verilen kartlar olmalı. Hani başka mekânlar da ne olduğun belli olsun diye. Bazen sokaklarda dolaşırken karşına üniformalılar çıkınca senle uğraşmasınlar.

Sadeden geleyim... Özgürlük mü istiyorsun? Kendi isteğinle mi yaşamak istiyorsun? Zihnine yerleştireceğin ilk madde şudur: “özgürlüğün en büyük düşmanı devlettir”. Sen yatağa girerken, su içerken, çalışırken, konuşurken illa birinin seni gütmesini mi istiyorsun? Sen kimden korkarak çetelere kayıt olmanın zorunluluğunu his ediyorsun? Komşundan, arkadaşlarından, dostlarından mı korkuyorsun? Yoksa senin arkadaşların elleri sopalarla sürekli seni takip mi ediyorlar? Yanılmıyorsam her sokak başında bekleyip seni sorgulayan senin dostların değildir. Yaptığımız seks sayısının bile kayıt altına alınmadan yaşayamaz mıyız? Resmîyetmiş! Sen eğer Hindu isen, Müslüman isen, Alevi isen, Ateist isen çeteye göre “kayıt dışıdır” en iyisi çetelerin dinine ayak uydurmandır. Arap, İngiliz, Rus, Japon, Türk veya hangi dilden olursan ol bu dil çeteler tarafından kabul edilmez.

Konuşacağın her kelime çetelerin kabul edebileceği kadardır. Çetelere sadece senin bedeninin lazımdır. Ona uyacak, onun ritüellerini uygulayacak ve onları koruyacak kadarsın. Görüşün, dinin, dilin, kısacası aklına gelebilecek bütün görüşlerin çeteler için “hain” statüsüne girer. Onu hoşnut etmek için onun her dediğini kutsamalısın. Kesinlikle farklı olan insanlar değil, düşman olan halk değil, hiç kimse Almanya da gördüğü birini öldürmek istemez. Birbirlerine düşman olan devletlerdir. Devletler insanlar arasına sınırlar koyan birer zorbadır. Devletler düşman eğitim merkezleridir. Devletlerin olduğu yer karışıklık vardır, devletlerin olmadığı yer ise özgürlük vardır, düzen vardır. Bir yerde ya devlet olur ya da özgürlük...

22 Kasım 2010

Uzaylı Tanrılar

İnsanız... Gizemli, abartılı, inanılmaz ama gerçek şeyleri çok severiz. Esrarengiz, gizli kapaklı kalan şeyleri çok sevdiğimiz için açıklanmasını da istemeyiz. İsveç'te bir TV kanalında sihir gösterişleri yapılıyor. Herkes hayretler içerisinde sihirbazı alkışlıyor. Bu TV programı diğerlerinden ayıran yönü ise sihirbaz gösterilerden sonra kalkıp yaptığı hileleri anlatıyor. Seyircilerden birkaçı itiraz ediyorlar: "bize nasıl yaptığınızı anlatmayın. Biz sadece sihirleri izleyerek hayrete düşmek ve inanmak istiyoruz." Bu arada TV'de geçen traji-komik hikâyeyi A. Rıza Ergüven'den okumuştum. Biri bana Mısır piramitlerinden söz ediyordu. Onun muhteşem görüntüsünden, olan üstü tasarımı ve yönlerinden söz ediyordu.

Doğrusunu isterseniz tarihi yapıtları küçümsemek ahmaklıktır orada binlerce insanın emeği yatar. Bana anlatan kişi öylesine anlatmıyordu tabi. Anlattıkları da doğru olsa... Zaten duydukları abartılıydı birde kendisi de ekleme yaptı mı görende Firavunlar gökten inmiş zan edecek. Durup birden arkadaşımıza sordum; piramitleri bende beğenirim ancak sizinle aramızda olan farkımız şudur acaba bu farkımız ne olabilir? Siz Mısır piramitlerinin insan yapımı olmadığını ima ediyorsunuz o halde kim yaptı? Verdiği cevap ise alışık "olan üstü güçler, ruhlar vb." Ya hem Firavuna kendini tanrı ilan etmiş diyeceksin hem de kalkıp ona ruhlar yardım etmiş diyeceksin. Arkadaşımız mesele değildir burada. Mesele olan insan kafasının bir yerde cevap bulmadı mı hemen işi ruhlara, cinlere, perilere yüklemesi. Peri, cin, ruh bunlar biraz çağ dışılık görünümü kazandı elbette. O yüzden artık insanlar kalkıp cin gördüm, peri gördüm demezler.

Dediğinde ise sen psikologa görünmelisin derler. O zaman uzaylıları görmekte çare buluyor. Evet, başlığımızda yazdığımız gibi "Çağımızın Tanrıları Uzaylılardır".

Osho çok sevdiğim biridir. Belki bu insandan aldığım hazı çok az fikir insanda bulmuşum. Her düşünce insanı gibi bu üstadımız da aşırıya kaçmaktan kurtulamıyor. Örneğin "Gizemli Sırlar" diye bir kitabı vardır orada piramitler, eski tapınaklar hatta putları bile anlaşılmayan yönlerini göstererek dinleyicinin-okurun zihin altını hayran bırakarak yavaşça teslim alır. Sonrasında istediği bakışı zihnine yansıtır. Osho işi salt burada durdursa neyse birde eski uygarlıkların bizim ulaştığımız uygarlığın çok

ötesinde olduğunu anlatmaya çalışır. Aslında Osho'un yaptığı Ters-Oryantalizm'dir. Biraz konu dışına çıkacağız ancak Oryantalizm kavramına deyinmeden de edemem. Oryantalizm klasik ansiklopedik tanımla doğu bilimcileri olarak bilinir. Sözlükleri okumanızı ancak bir kavramın hiçbir zaman salt terimsel yönüyle bakmamanızı tavsiye ederim.

Bütün bilginin, zenginliğin, bilimin Batı'da olduğunu, Doğu'nun ise sınıfsız, aşağılık olduğunu kabul eden zümreye Oryantalizm veya İslami deyimle Müsteşrik denir. Oryantalizm iyi güzel anladık da şimdi birde Ters-Oryantalizm çıktı. Mevdudi, Seyit Kutup vb. aydınların başını çektiği “Batıyı vahşet, düşük, ahlaksız, Felsefede aşağılık” ve bütün güzelliklerin bizde olduğunu söyleyen anlayış da söylediğimiz gibi Tersten Oryantalizm'dir. İranlı düşünür Murtaza Mutahhari, “Materyalizm'e Eğilim Nedenleri”ni gösterirken Batı'nın Felsefe de çok geri olduğunu, hatta anlamadıklarını asıl gerçeğin bizde olduğunu anlatır. Doğrusu konuyu rayından çıkardığımı farkındayım ama buna deyinmekte fayda gördüm çünkü bazı akımların yükselmesinde, kökenlerin Psikolojik nedenleri bilmekte fayda görüyorum.

Din çevrelerinin ismini duyup boğazlamak istedikleri Turan Dursun'un beni şaşırtan bir kitabını okumuştum. Kitabın ismi “Evren Bir Şaka Mı” yazdığı bazı makalelerin toplamıdır. Kitabı görünce T. Dursun bilim alkanında da mı yazmıştır diye düşündüm. Kitabı açıp biraz bakınca tamamıyla melek, ruh, âdem, Havva, cennet vb. kavramların içerdiği bir kitapmış. Her hal de dedim bu din-bilim karşılaştırması yapıyordur. Açıp okuyunca durumun çok farklı olduğunu anladım. Meğer tanrıyı bir astronot olduğunu, meleklerin, kutsal kitaplar da geçen her şeyin gerçek olduğunu ve uzaydan geldiklerini söylüyordu. Tabi bunları anlatırken böyledir tarzında değil de hani olur ya “bilim-kurgu” tarzında anlatıyordu. Buhari de geçen “Cebrail'in altı yüz kanatlı” olma rivayetini de uzay aracına yorumluyordu.

Kimlerin “tanrı” kelimesini görünce acaba yazar “tanrı var mı, yok mu diyor” diye meraktan çırpınan, sonra okuyunca dini destekleyen kelime bulmadı mı “tanrıyı inkâr ediyor” a yorumlayan; Erich Von Daniken'in “Tanrıların Arabaları” kitabını Richard Dawkins'in “Tanrı Yanılgısı” tarzı bir kitap olarak görüp; okuyunca imanın sağlam ise gitmez diyen birinden

duydum, “Tanrıların Arabaları” adlı eseri.... Daniken hoş adam hakikaten sevdim. Beyin fırtınası yapacak derecede iyi çalışmış dersine. “Uzay Gemimiz O Gezegene İnince” diye bir başlık atmış ve altında bilim adamların gelecek zaman içinde olası bir uzay seyahatinden söz eder:

“...(gideceğimiz o gezegendeki) bu ilkel yaratıklar, gökten inen canavar ve içinden çıkan garip seyler hakkında ne düşünürler? Her halde ilk yapacakları

sey yerlere kapanıp yüzlerini topraga gizlemek olacaktır. O güne kadar aya ve güneşe tapmışlardır. Ama şimdi olan, korkunç bir

seydir: Tanrılar gökten inmislerdir!”

Ben konuyu bitirmeden uzaylılar hakkındaki görüşümü söyleyeyim. Öncelikle bir şey imkân dâhilin de ise gerçekleşebilir. Örneğin biri kalkıp “Rusya 1940’da Türkiye’nin Ankara şehrine atom bombası attı...” Böyle bir şey mümkündür. O devirde atom bombası yapılabilir seviyededir. Ancak Rusya Türkiye’ye hiçbir zaman atom bombası atmamıştır. Niye atmamıştır? Çünkü attığına dair hiçbir kanıt yoktur. Oysa aynı dönemde ABD Hiroşima-Nagazaki’ye atom bombası atmıştır. Bilim İnsanı Marcy’nin dünya’dan başka yaşam var mı sorusuna yanıtı: “Samanyolu Galaksisi’nde 200 milyar yıldız var, belki de bunların %10’unda, yaşanabilir gezegenler bulunuyordur.

Galaksimize benzeyen ve her birinde on milyarlarca gezegen olan yüz milyarlarca da galaksi var” Bilim adamları gezegenimizden başka gezegenlerde de yaşam şartlarının oluşabileceğini ve oluştuğunu söylerler. Daha geçen birkaç hafta önce günümüzün Einstein’ı S. Hawking bile uzaylılar hakkında “olabilir” dedi. Hawking onların kötü niyetli olduğunu söylemeden edemedi. Bir yerde yaşam koşulları vardır diye orada yaşam için her şey tamam demek yanılgıdır. İkincisi yaşam koşulları oluşsa bile canlının oluşması için şartlar uygun olmayabilir. Hadi diyelim canlılar için yaşam koşulları oluştu, orada düşüncede ileri bir canlının meydana gelmesi demek değildir. Varsayalım yüksek akıllı bir tür meydana geldi, bu türün milyarlarca evrenin yaşı arasında bizim türümüzle aynı zamana denk gelmesleride güç dür. Yine bizim zamanımızda olmaları ve akıllı olmaları onların teknoloji sahibi olmalarını zorunlu kılmaz.

İnsanın tarihine baktığımızda bir milyona aşkın çabanın sonucunda Homo Sapiens türü bu seviyeye ulaşabilmiştir. Atmışlarda aya gitmişsek geride kırk yıldır uzaya açılmışız demektir. Başka evrenlerde yaşam koşulları, canlı türleri olsa bile bunun insan ile hele-hele insan teknolojisini gelebilecek bir düzeyde olmaları “imkân dâhilinde” olsa bile olma ihtimali çok düşüktür. Yüzdeliği söz konusu bile olamaz. Daniken ise buna çok aşırı derece de iman ediyor. Daniken kitabının birçok yerinde özellikle 99. sayfada çok net biçimde şu ilginç açıklamayı yapar:

“İNSANLIK TARİHİNİN son iki bin yıllık döneminden kuskuyla söz etmeye niyetim olmadığını belirtmistim, ancak Yunan ve Roma tanrıları ile birçok efsane ve destan üzerinde, çok uzak geçmişin etki ve izleri olduğuna inanıyorum. İnsanlık ortaya çıktığından beri türlü gelenekler var olagelmisti. Daha yeni kültürlerde de bu eski geleneklerin, dolayısıyla çok uzak geçmişin izleri görülür.”

Daniken’in sanırım en büyük yanılgısı da buradadır. Son iki bin yıllık birkimi insanın toplumsal çabası sayarken ondan öncekileri “gökyüzü” tanrılarına devir eder. Uzaylılar filmlerinde favorisi olmuştur. O kadar rasathane, göz bilimcilerin teleskoplarına yakalanmayan uzay gemileri bizim amatör kameracıları zorla buluyorlar. Bulutların değişik şekilde birleşip-dağılmasını bile kameraya alıp kayıt ediyorlar sonrasında biz uzaylı gördük diyorlar. Daniken’i okurken Gılgameş destanını ve Tevrat’ın Hezekiel bölümünü gözden geçirdim. Hezekiel Peygamberin anlattıkları insana olur olmaz bir uzay gemisini çağrıştırıyor. Oysa Hezekiel’in anlattıkları binlerce Tevrat masalından sadece birisi olur olacak böyle bir şeyde tutacak.

Yine Gılgameş destanı gök kavramlarıyla dolu iken birkaç tanesinin uzay gemilerini çağrıştırması normaldir. Uzay gemileri bir yana “gök kavramı” dinler tarihinde özeldir. Şiirlerde yüceliği, ulaşılmazlığı ifade eder. Yoksa T. Dursun’un dediği gibi “tanrı göktedir” demek uzaylıdır demek değildir. Uzaylı saçmalığını genelde din çevrelerini ikna ediyor ve hayallerini tıpkı cadılar, cinciler gibi kuruyorlar da; ateistler ve din karşıtı çevrelerinde güzünü güldürmüyor değil. Bence insanın oluşumunu uzaylılara mal edip ilkeller gibi onlara zihin yoracağımıza evrimi, bilimi, tarihi, uygarlıkların nasıl oluştuklarına zihin meşgul edersek tarih açısında daha sağlıklı olur. Uzaylılar olabilir mi? Olabilir ama

sadece olabilir. Binlerce olasılık var iken bütün insanlık tarihini ne olduğu belirsiz, kanıtsız uzaylılara teslim edip insanı salt uzaylı robotu olarak uyarlamak; ortaçağ metafizikçiliğinden farkı yoktur. Yeri gelmişken diyeyim “Uzay Dini” diye bir din de meydana gelmişti. Daha uzay kavramını duyar duymaz din siparişi vermişler demek.

23 Kasım 2010

Allah

Goethe(1749–1732): Tek tanrıya inanmanın birlik fikri sağladığını ve İslam'ın fikir seviyesinin yüksek olduğunu söyler. Tarih boyunca Sufiyyunun tekrarladığı, Hz. Muhammed'in de dile getirdiği “Kendini tanıyan, rabbini tanır” sözıyla birçok şey anlatılabilir.

İçerisinde yer kapladığımız mekânlar, toplumlar, doğa ve evrenler tümüyle karmaşalarla oluştuğunun bilincindeyiz. Varlıktan, varlıktan el ettiğimiz bilgiden yola çıkarak “doğüstü” herhangi bir gücün varlığını kanıtlamamız mümkün değildir. Doğüstü güçler arasında Allah/Tanrı varlığı da yer alır. Bilgi denilen kelimeler bizim doğadan elde ettiğimiz deneylerdir. Doğadan anladığımız yaşadığımız tecrübeleri zihin de düşünerek onu kelimelere dökeriz, bilgi de öyle ya da böyle buradan kaynaklanır.

Sokrates'in “kendini tanı...” anlayışıyla “Allah” kavramını ancak ve ancak sezme olanaklıdır. “Varlık”, varlığın çeşitleri konusunda tartışmalar çoktur. Filozoflar arasında varlık hakkında bütünlük görmek olanaksızdır. Üzerinde tartışma kaçınılmaz olan, doğüstü gibi varlığı ancak hayal edilebilen “Allah Varlığını” daha doğrusu Deistlerin, Dinlerin anlattığı bir tanrıyı, ona yüklenen sıfatları kanıtlamak, epistemolojik sorunlarla beraber kanıtlanamaz. Üstelik kanıtlanması “bilgi” dairesinde sınırlılık kazanır. Bilgi insanın ürünüdür, onu alanlara ayırmak, metot olarak çeşitlendiren insandır. İnsanın zihni-kelimeleri-doğa arasında meydana gelen metotlarla insanı aşan bir varlığı ifade etmek bile onu insandan daha alçak bir seviyeye indirmektir.

İnsan ile varlık arasında cereyan eden çıkarımlarla; bilginin tanrıya sınırlar çizdiğini bir örnekle gösterelim: Varlık hareket halindedir”

Varlık görünendir ve biz bunun hareket halinde olduğunu biliyoruz. Var ettiğimiz bilgiyle ikinci çıkarıma başvuralım: “hareketi sağlayan bir kuvvet olmak zorundadır, o kuvvet Allah'tır”

Hareketi meydana getirenin kuvvet olduğunu biz yine varlıktan çıkarıyoruz. Çıkarımı deneye dayanarak ortaya koyuyoruz. Eğer böyle bir çıkarımla doğüstü herhangi bir gücü ispatladığımızı zan edersek yanılıyoruz. Deneyler/bilgilere

dayanarak ortaya konan “kuvvet-hareket” delili yine bilgiyle şöyle çürütülür: “kuvvetlerin hepsi cisim ise hareketi sağlayan da cisim olmalıdır” Şayet hareketleri sağlayan kuvvetlerde hareketin aynısı gibi değilse o zaman hareket-kuvvet delilini bir özel kuvvet için getirmemiz muhaldir. Hareket-Kuvvet veya İslam kelimelerinin söz ettiği “Hudus” delili bilgiye dayanarak ortaya konduğu için sakat kalıyor. Üstelik kuvvetler zekâ olabileceği gibi, aptalda olabilir. Yine kuvvetler bir değil birçok da olabilir. Teist düşünürlerin var güçleriyle kanıtlar sunarak ispat etmek istedikleri tanrıyı; Anti-Tez olan Ateizm’in elini güçlendirmiştir. Bilgi sahasına dâhil olan her şey deneye dayanmalıdır. Aksine hiçbir zaman net olarak bizlere ispatlanamaz. Tezlerin düşünsel tarih de nasıl Anti-Tezlerin çabucak doğurduğunu başka bir örnekle sunalım. “Akıllı Tasarım”, İslam literatüründeki “Nizam-İntizam” tezinde ispatlanmak istenen “Evren mükemmeldir, o halde bunu meydana getiren bir üstün zekâ vardır” Anti-Tez aynı mantıkla “Evren mükemmel ise onu var eden zekâ da mükemmeldir. O halde o zekâyı var eden bir zekâ daha da olmalıdır” Görüldüğü gibi bilgilerden yola çıkarak söylenecek her söze karşılık bir karşı tez geliştirilebilir. Düşünce tarihinde işlenen bir kanun vardır “diyalektik”! Bilgide her zaman karşılaştırma olur. Bir tez sunulduğunda onu tersi hemen meydana gelir. “Akıllı Tasarım” dediğinizde karşısında “Aptal Tasarım” yer alır. Bilim için bilgi gerekir. Bilimin kaynağı da zaten bilgidir. Bilgisiz toplum demek diğer canlılar gibi yaşamak-ölmekten ibarettir. İnsanların kaliteli, ferahlı yaşam kurmaları için bilgi ve sonunda var olabilecek güzel ahlak gerekecektir. Oysa Allah için bilgi sadece onu karşılaştırma bir düşünceye sürükler. Allah’ın varlığını öğrenmek için bilgi sadece bir yükür. Bilgi ancak tanrıların sahte olduğunu ispatlayabilir. Gerçekten insan için önemli olan Allah’ı hiçbir zaman insana bilgi metoduyla verilemez. Bilgi, Allah’ı bilgiyle öğrenemeyeceğimizi anlamamız için gerekebilir, oysa Allah kavramını yakalamak için hiçbir katkı da bulunamaz.

İslam entelektüellerinin büyüklerinden Gazali “Filozofların Tutarsızlığı” başta olmak üzere birçok “Allah üzerinde yapılan ontolojik tartışmaya” reddiye yazmıştır. Gazali bu reddiyeleri yazarken amacını şöyle ifade eder “ben onları kendi savlarında şüpheye düşürmek için yazdım”. İbn-i Rüş, bu sözlerin Gazali’ye

yakışmadığını ve safсата yapmakla suçlar. Gazali'nin toplum, kadın, tanrı tasavvuru klasik İslam düşüncesinden farklı değildir. Allah'ı arama yöntemi takdirden başka herhangi bir söze layık değildir. Allah'ı bilimde, felsefede, mekteplerde, toplumda, doğada veya bilgide aramak, tartışmaya açmak şaibeli düşüntüler üzerinde tez geliştirmektir. Üstelik düşüntülerin anti-tezleri her zaman tezlerinin değerlerinden daha yüksektir. Bilgiyle tespit edilebilecek metafiziksel varlıklar (ki kanıtlamadan çok mantık yanıldığı) bizleri klasik mantık ile sınırlar. Dini, ahlaki, insanın ve evrenin kökenini tanıya dayandıranlar her zaman klasik mantıkla hareket edenlerdir. W. Hamilton (1988–1856) bilginin sınırlı olması hasebiyle ulûhiyeti anlayamayacağımızı söyler. C. Darwin (1809–1882) canlıların evrimle hiçbir ilahi müdahale olmadan var alabileceğini ciltler dolusu eserlerle meydana sermesine rağmen; ben hiçbir zaman Allah'ın varlığını inkâr etmedim demiştir.

W. Hamilton (1988–1856) bilginin sınırlı olması hasebiyle ulûhiyeti anlayamayacağımızı söyler. C. Darwin (1809–1882) canlıların evrimle hiçbir ilahi müdahale olmadan var alabileceğini ciltler dolusu eserlerle meydana sermesine rağmen; ben hiçbir zaman Allah'ın varlığını inkâr etmedim demiştir.

Alman düşün bilimcisi F. Nietzsche (1844–1900) Allah'ı, İnsanın yetişemediği ideallerin üstün sembolü olarak tarif eder. Pozitivizm'in kurucusu kabul edilen A. Comte (1798–1857) hayatı boyunca Allah olmadan evrenin değişebileceğini, varılabileceğini, din ve Allah karşıtı düşünceler ileri sürmüştür. Her ne olduysa birden Allah'a inanıveriyor. Dünyaca ünlü ateist Antony Flew, 2004 yılında Allah hakkındaki düşüncesini değiştiriyor. Üstelik bununla yetinmeyerek bir kitapta yayınlıyor “Yanılmışım Tanrı Varmış” ismiyle. V. Hugo (1802–1885) kesinlikle Allah'ın akıl ile ispat edilemeyeceğini Allah fikrinin karanlık bir mevzu olduğunu söylemesine rağmen, sonrasın da kalkıp ben Allah'a inanıyorum demiştir. Ünlü ateistlerin hepsinin sonu böyle bitmemiştir elbette. Demokritos, Marks, Engels veya Epikuros gibi saygın bilim insanları, düşün bilimcileri son nefeslerine kadar Allah konusunda net tavırları olmuştur.

Bütün bu saygın insanları sayarak amacımın ne olduğunu merak ediyor olabilirsiniz. Teist düşünürler son anda Allah inancı konusunda fikir değiştiren ateistlerin, evreni açıklayamadıkları için böyle bir değişim geçirebileceklerini söyleyebilirler. Ancak

ben öyle düşünmüyorum. Evren, varlık bir muamma! Allah konusu da tıpkı V. Hugo'un dediği gibi karanlık bir mevzu. Hiç kimse felsefe, mantık veya bilim ile Allah inancının kanıtlanabileceğini iddia edemez. Bu mümkün de değildir. Allah'ın yokluğunu ispatlamak zaten ucuz bir tezdır. Yokluk ispatlanmaya ihtiyacı duymaz, bir şey var ise onun varlığı hakkında kanıtlar sunulur. Oysa Tanrı inancı hakkında sunulan bütün kanıtlar çürütülebilir.

Son anda Allah inancı konusunda dönüş yapan düşünürlerin durumları ilginçtir. Çünkü onlar varlığı, evreni, insanı, canlıları her şeyin bilim ile açıklanabileceğini göstermelerine rağmen, örneğin Darwin; ben hiçbir zaman Allah'ı inkâr etmedim diyebilmiştir. Eğer iddia edilen gibi Allah inancı geleneksel, korkulara dayanan, umut kapısı olduğu için insanın sığınağı olsaydı; Hristiyanlık dünyasında İsa Mesih ismi, konumu Allah isminden ve varlığından daha önemliydi; acaba Darwin neden "İsa Mesih, Üzgünüm Tanrının oğlu değildir" demiştir de, Allah varlığı konusunda o kadar açık konuşmamıştır?! Nietzsche'yi tanıyan herkes bilir ki gelen gidene çatan, Hristiyanlığı yerden yere vuran, İsa konusunda net inkâr sergileyen Nietzsche; Tanrı konusunda "üstün semboller" demiştir. Nietzsche, tutup bir anda tanrı yerine veya o kavram yerine başka bir kavram da kullanabilirdi. İslam dünyasında ki Er-Razi, Yunanistan da bütün dini geleneklere kafa tutan Sokrat ve uğurda canını teslim ederken bile aman dilemeyen Sokrat; Tanrı konusunda nettir: O vardır diyor. Melekler, şeytanlar, tanrılar, tanrıçalar, mabetler ve bütün dini değerleri çöpe atan düşünürler Tanrı kavramında kırmızı ışık yakmışlardır. Turan Dursun gibi Türkiye'de ünlü ateist sayılan biri bile "Tanrı yoktur yerine, Tanrıya astronot diyebilme şüphesinde bulunabilmiştir". "Evren Bir Şaka Mı" kitabıyla da Allah inancı noktasında durabilmiştir. Abdullah Rıza Erguvan bildiğimiz gibi ünlü bir ateisttir. Ancak tanrıya "kozmetik akıl" diyebilmiştir. İşin özeti Allah inancı belgelerle, kanıtlarla, bilimlerle, felsefeyle, dinlerle veya herhangi bir metotla bulunacak bir şey değildir, çok ötesindedir.

28 Kasım 2010

Bitmeyen Kıyamet

Yüzlerce yıl önce Michael Stifel kendince bazı hesaplamalar yapıyor. Kutsal kitabı karıştırarak bir kıyamet tarihi çıkarıyor. Dostlarına da bütün mallarını dağıtmalarını öğütlüyor. Hesaba göre kıyamet 1533'de olacaktı.

Sabırsızlıkla beklenen kıyamet sonuç vermedi. Daha sonra bir sürü tarihler verildi, bir sürü din adamı hesaplamalarda yaptı, bir türlü sabırsızlıkla beklenen macera gerçekleşmedi. İçlerinde ilginç olan bir diğer kıyamet bekleme sahnesi ise 1993'de David Koresh ve onlarca müritlerinin bir çiftliğe kapanarak kıyameti beklemeleri oldu. Sonucu merak ediyorsanız şöyle oldu; kendi çıkardıkları bir yangında can verip öldüler.

Yine 2000, 2008 vb. bir sürü tarih ileri sürüldü ama bir türlü beklenen kıyamet kopmadı. Geçen yıllarda kitapçıda gezinirken bir arkadaşım, ismini bile anarken aklıma hurafeleri getiren bir yazarın “Kuran-ı Kerim’in Şifreleri” adlı kitabını eline alıp bu kitabı okumayı düşündüğünü söyledi. Kitabın arka yüzünü çevirip bak dedim; Mehdi 2005'de gelecekmiş... Ve bir sürü iddia. Ne de olsa insan bilimsel bakışımı kullanmadığı zaman çeşitli şifrelere, sırlara güveni gelişir. Zihin bembeyaz sayfaya benzer, ne karalarsan o görünür.

Kitaba bakıldığı zaman resmen sana yalan atıyor ve söylediği hiçbir şey gerçekleşmemiş. Şifre, hurafe, mistisizm, metafizik ve ona benzer ne olduğu belli olmayan, varlığı dahi kanıtlamayan aldatmacalara çabuk inananlar; koskoca milyarlarca yıllık tarihiyle karşımızda duran evreni kavramaya güceniyorlar. Geçmişte yazılan binlerce kehanet vardır. Bu kehanetlerden birkaçı tutunca “kehanete” odaklanıp ona nerdeyse iman yığınlar dolusu insan vardır.

Gerçekleşmeyen binlerce kehanet için; masal, uydurma deyip geçi verdiririz. Veya “Yahova Şahitleri” gibi kıyamet tarihini tevîl ederek paçayı kurtarıyoruz. Tutarsa “mucize” gerçekleşmezse “derin anlamlı” oluveriyor.

Bir düzine kıyamet tarihinin yalan çıkması, insanlara hatırlatılmadığı için öne sürülecek kâhince tarih insanları kuşkulandırabiliyor. İnsan inanmak istiyor. İnanacak bir şeyleri yoksa taşa, göğe, ataya, doğaya, canlıya bile inanır.

Mutlaka inanılacak bir şeyler olacak yani... Onca yalana, dolana rağmen hala insanları tesir altına alanlarda yok değildir. Bakarsın bilim literatürleriyle birlikte paketleyip sunarlar. Günümüzde de aynı deli saçması sürüp gidiyor, tutturmuşlar bir Maya kehanetini! Yok, efendim Maya efsanelerinde “2012” zamanın sonuymuş! Yıl, ay her şey de belli. Gününü bile tespit etmişler. Cuma günü olacakmış.

Cuma ismi geçti mi, milyonları bulan hadis kaynakların da kıyametin Cuma namazından sonra kopacağı ile ilgili rivayette bulabilmişler. Din, Bilim ve Kehanetlerin ortak kavramlarından sipariş gibi süsleyerek insanın önüne serdiler mi kim inanmaz?! Bakalım bu yalanı da suyu bir yıl sonra çıkacak ve göreceğiz. Kısa vadeli yalanlar olduğu gibi uzun vadeli yalanlar da vardır. Kısa vadeli olanlar çıkar kısa sürede. Birde kendini sağlama alıp uzun vadeli düzmelere sunanlar vardır. Örneğin üzerinde eleştiri yazdığımız “On dokuz Dalaveresi” ne inanların kıyamet için sundukları tarih gibi. Onlar kıyamet için iki yüz yıl daha beklememizi istiyorlar. İki yüzyıl sonra ne ben hayatta kalacağım, ne siz ne de bu iddia da bulunanlar. O zaman bu spekülasyonlara inanan bir sürü insan boşuna bekleyecekler.

Kıyamete başka bir açıdan bakacak olursak. Ölüm bir gerçektir. Kimse bundan kurtulamaz. Bilim insanları bir çare buldularsa, birkaç yıl daha yaşayabiliriz, yoksa hepimiz tarhana çorbası gibi toprağa karışıp yoğrulacağız. Ölüm acı, hüznün verici, insanı kimlik aramaya iten önemli bir faktördür. Ölümü gören insan dinsel evrime göz attığımızda onu gömme, yakma, mumyalama gibi yöntemlerle sonsuzluğu arzuladıklarını görürüz. Nedeni açıktır; sonsuz yaşama isteğidir. Zenginlerin hediye olarak anladığı sonsuzluk, yoksul insanların da bir nevi umududur. Paran varsa huzurun var, yoksa huzuru kıyamete sakla... Ezilen, aşağılanan, ayak takımı sayılan halktan elindekiyle sabır etmesi için umutların verilmesi gerekecektir.

Siz Sümer, Mısır, Roma, Pers gibi köleci imparatorlukların mitolojisiz ayakta kalabileceğini mi sanıyorsunuz? Her birinin tanrıları, yarı tanrıları, rahipleri, tapınakları vardı. ABD gibi çağdaş Romaların dine hızla sarılması gösteriyor ki “din” eğer devletin elindeyse çok kullanışlıdır. Çağdaş Spartaküs’lerin yaratılmaması için gerekli bütün toplumsal elementler böyle saçma sapan umutlarla üstü kapatılır. Binlerce kanıt, koskoca

evrene bakıp ondan geldiğini, ona döneceğini kabullenemeyen insan; Maya vb. ne olduğu ve kimin tarafından yazıldığı belli olmayan kehanetlere mutlak derecede güven sağlayabiliyor.

4 Aralık 2010

Üçte Birlik

Dinlerin oluştuğu ortamları bilmeden, onların asıl kökenlerini de çözemeyiz. Söz konusu Hıristiyanlık da bu dinlerden biridir. Hıristiyan kavramı bizzat İsa'nın sözlerin de yoktur. Antakyalı Saul'dan sonra bu kavram Hıristiyan literatüründe yer alır. Mısır, Roma, Yunan, Hint ve benzeri yörelerde antik çağlarda üç tanrı inançları vardı. Örneğin Hindularda "Brahma-Şiva-Vişnu" inancı vardır, hala sürüyor. Yine Mısır'da vardı. Üçlü tanrı inancı Sümerlerde de görülür. Yine Sümerlerden Arabistan'a geçen üç tanrı "Lat-Uzza-Menat" inancı İslamiyet'in geldiği döneme kadar mevcuttu. Hıristiyanlığın geliştiği ve çıktığı dönem bu dönem olduğu için, doğal olarak üç tanrı "Baba-Kutsal Ruh-İsa Mesih" şekline evrilmiştir. Yoksa indi İsa gökten inip ben sizlere yeni taslak getirdim hadi uygulayın demedi.

Gerçi Kilise daha önceki üç tanrı inançlarını şeytanın imtihan amaçlı icat ettiğini söylerler, ancak bu iddia bilimsel açıdan mümkün değildir. Üç Tanrı inancı Hıristiyanlar tarafından tevil edilmiyor da değildir. Özellikle Mezopotamya dinlerinden Zerdüşçülükteki "Ahura Mazda" tek tanrı inancın yönlendirici ve kısıtlayıcı gücü ile olmalı ki; Yahudiliğin kabile tanrısı ile Hıristiyanlığın üç ayrı tanrı parçası birleşip bir oluyor. İslam'ın kelim tartışmaları, İslam'ın ateşli monoteist kimliğinin de Hıristiyanlığın aşırı teville kaçmasına neden olmuştur.

Sizlere şimdi desem ki; $1+1+1=$ kaç eder? Muhtemelen bu soruya "3" sayısı dışında verilebilecek başka cevap yoktur. Farklı cevap veren olsa da belki şaka amaçlı der. Oysa kilise yüzyıllardan beri bu şakayı sürdürüyor. Yani $1+1+1=$ yine "1" Doğrusu tıpkı Nurcular gibi Hıristiyanlar da yeni Hıristiyan adaylara bazı teşbihler/kıyaslar yaparlar. Örneğin Güneş-Parıltı-Aydınlık üç ayrı şeydir ancak öz birdir. Müsaade ederseniz bu konuyu mantık açısından değerlendireyim.

Rasyonalite-Mantık açısından üç ayrı şeyin bir olması mümkün değildir. Bunu salt dışımızdaki doğadan değil aklımızda şekillenen geometrik, sayısal işaretlerden de anlayabiliriz. Hiç parçaları ve evreni düşünmeyin ve gözünüzü kapatın: "1" sayısını düşünün! Beyninizde/aklınızda bir şey demektir. İki; iki ayrı şey demektir. Bu iki şey birbirine karışabilir veya ayrılabilir ama madden olarak ayrıdır. Tıpkı hidrojen ile oksijenin ayrı elementler

olduğu gibi. Bunlar birleşip su olabilirler ama özde yine ayrı elementlerdir. Biri kalkıp 1 hidrojen, 1 oksijen, 1 helyum = 1 oksijen açmazı gibi; üç tanrıyı bir potada birleştirmekte imkânsızdır. Çünkü teolojiye göre tanrı başsız ve sonsuzdur. Tanrı güneş gibi uzakta ise burada ne vardır? İşte o yüzden güneş veya boyut gibi benzetmeler teslisi kurtaramaz. Eğer üç diyorsanız bu “üç” ayrı şey demektir. Varsayalım bunlar boyut olsun. Yine üç tane boyut sonsuzdan beri vardır ki buda imkânsızdır.

Özetle üç şeyin bir olması veya iki şeyin bir şeyin yansması yoktur. Eğer iki bağımsız şey ise, o iki bağımsız başka bir şeyin yansması da olamaz sadece birleşim ve karşım olabilir. Aslında teslis tıpkı üç tanrıyı birbirine yamalayıp birleştirme gibi bir şeydir.

Sizin arkadaşımızın karnına biri bıçak saplamışsa, siz, o bıçağı boynunuza asar mısınız? Sizin babanızı bıçakla öldüren birinin, bıçağını, babanızın anısını yaşatmak için taşımanız sizlere nasıl bir duygu verir? Gelgelelim İsa'nın çarmihına... Eğer İsa çarmihı gerilmişse, bugün haçın, Hıristiyanlığın simgesi olması ve her Hıristiyan'ın boynuna taktığı haç neyi simgeliyor? Acaba İsa'nın ölümüne neden olan bir şeyi ve düşmanın silahını, kendi simgeleri yapmaları ne kadar mantıklı, bunu varsın Hıristiyan inanırlar düşünsün.

İncil metinlerine göre günah âdem ile dünyaya bulaşmış ve âdemin yükünü bütün insanlık çekiyor! Tevrat'ta da bu vardır. Hıristiyanlık inancına göre biri dünyaya gelince günahkârdır. Onun vaftiz olması gerekir ve günahı itiraf edip tanrının krallığına öyle girmesi gerekir.

Küçücük bir çocuğun ne günahı olabilir? Mantık ve bilimi bir yana bırakalım; doğal bir gözle bakalım “masumiyet nedir?” bana masum denilince çocuklar anımsanır. Peki, nasıl hiç adam öldürmemiş, günah işlememiş, faiz yememiş ve insanlara zulüm etmemiş bir çocuk günahkâr olabilir? Bir haydut dünyanın pisliğini işleyip bir tövbede her şeyi siliniyor, ancak çocuk dünyaya gelirken bile günahkâr! Maniheist iken Hıristiyan olan Saunt Augustinus, İtiraflarında, çocukların günahları zorluğunu kurtarmaya çalışırken şöyle bir örnek verir: “ben küçükken annemin memelerine ağzımı götürüyordum bu ayıptır”. Akıl, fikir ve hiçbir şeyden habersiz tamamıyla içgüdüsel yaşamla hayata bakan bir çocuk günahkâr ise, o zaman yeryüzünde ne kadar

hayvan-canlı var ise hepsi günahkârdır. Hıristiyanlığın başka bir katı kuralı ise “kadın-erkek” evlenmesini kutsal saymasıdır.

Bir kadın kendini bir erkeğe, bir erkek de kendini bir kadına hayatı boyunca teslim etmek zorunda mıdır? Sonsuz aşk güzeldir, ancak, hayatın gerçekleri vardır. İnsan eğer başka birine âşık olursa, evlendikten sonra eşiyse cehennem hayatı yaşıyorsa bunların boşanması günah mıdır?

Hıristiyanlığın “Tanrı Sevgidir” sözüne aldanıp Hıristiyanlığı özel sayanlara şunu sormak gerekir; “sevgili tanrınız niye insanı böyle bir dünyaya attı? Ve niye âdemin o yasak ağaçtan yemesini sağladı? Hayatı boyunca işkence ve zulümle geçiren biri, tanrıya inanmaz ise, onu direk sonsuz cehenneme gönderen bir tanrı nasıl sevgi tanrısı olabilir?” Üstelik sevgi nedir? Sevgi diyorsanız, Sümer’de aşk tanrıları bile vardı. Şimdi şu sevgi sözcüğüyle övünmeye niye bu kadar böbürlenmeye de gerek yoktur. Biri kalkıp ben politeistim, Afrodite aşk tanrımdır, adalet, su ve bir sürü tanrım vardır, derse ne diyeceksiniz? Sizi haklı çıkaran ve tanrınızın sevgi sıfatını diğer tanrılardan ayıran özeliği ne olacaktır? Üstelik madem tanrı yücedir ve üstündür onun insan seviyesine inip onu sevmesi duygusal bir canlı ilişkisi yaşaması mantıklı mıdır? İslam’ın tanrısı insanlara yüce bir yerden seslenerek “rahmetliyim” diyor. Sizce sevgi ile rahmet, hangisi tanrı için daha yakışırdır?

İsa Mesih’e kral diyorsunuz, gerektiği yerde de mangalda kül bırakmadan, Hz. Muhammed’in kılıç ile İslam’ı yaydığını düşünüyorsunuz. Kral kavramı sizin için neyi ifade ediyor? Hz. Muhammed “Ben Tanrının hükmü için kılıç kaldırıyorum” İsa ise Yahudi mabetlerini yıkarken “ben tanrının krallığı için yapıyorum” diyordu. Ben burada eleştiriden çok birilerini eleştirirken kendinizi unuttuğunuzu zan ediyorum. Gece gündüz dinleri “hoşgörüsüzlük, kılıç, kin, sömürü” ile suçlayan Ateistlerimiz; tek bir eleştiri kaldıramıyorlar

Eleştiriyi kaldıran düşünce değil insan olur. Bir dini yerden yere vururken bile gelen eleştirileri bir çırpıda sansürleyen, kin kusan ve dinlere kin besleyen bir militan ateist ile aranızda ki fark nedir? Militan Ateistlerin görüşünde ve çıkışında hoşgörü vardır. Ancak hayatın gerçekleri karşısında nasıllar, birde ona bakmak gerekir. Ahlak evrenseldir. Kimse kimseyi kayırmasın. Eğer İsa roma imparatorluğuna sahip olsaydı, onun da Hz. Muhammed

gibi kılıçları olsaydı o zaman belli olacaktı. Üstelik daha kılıçları olmadan “ben sizlere barışı değil, kılıcı getiriyorum”(Matta 10/34–35) diyordu.

5 Aralık 2010

Dış Mihraklar

Paranoya iki kelimededen oluşur; “Para ve Nous” Yunanlılar akla “Nous” derken, “Dışarda” kelimesinin karşılığında ise “Para”yı kullanırlar. Aklın dışında, aklını kaçırma veya daha sonra kuruntu anlamlarına gelen bu iki kelimenin oluşumundan “Paranoya”; şimdi ise aşırı endişe, kaynağı olmayan korkular ve kuruntulardan ibaret hezeyanlar olarak kullanılır olmuştur.

Korku, asıl itibarıyla birçok gücün oluşmasında rol oynar. Korku ile İktidar bu nedenle sıkı ilişki içindeler. İnsanlar korktukları için ‘sığınma ihtiyacını his ederler. Korku mefhumunun bilinmezlik üzerine kurulu endişeleri, Güven mefhumunu zorunlu hâle getirir. Korkuyorum, o halde benim güvene ihtiyacım vardır.

Korkunun olduğu yerde “Güven ve İstikrar” bağı zorunludur. Böylece büyük halk kitleleri “Korku” sebebi ile “Güven ve İstikrar” ihtiyacı duyarlar. Devlet Otoriteleri için vazgeçilmez alettir aynı zamanda bu üç kavram; işte tarih boyunca süregelen Otorite ve Devlet Kurumunun üzerinde olduğu şey Paranoya ve onun sonucunda ihtiyaç duyulan Güven ve İstikrardır. Korkunun Metafizik boyutunu bir kenara bırakarak; sadece somut korkuların sonucu oluşan Paranoya, Güven ve İstikrar ilişkilerinden söz ediyorum.

En eski metinler olarak bilinen Sümer kaynaklarında sıkça görülür bu paranoyalar, Örneğin ‘Kur Halkı’ olarak ifade edilen bir halka, bu halkın Kürtler olduğunu söyleyen metin analizcileri - Ti ekisinin de kullanıldığı diğer metinlerden yola çıkarak Kurti’nin Kürtler olduğunu söylerler, Sümerler, yabancı gördükleri “Dağ Halklarına” Kurtiler derdi. Sümerce’de Kur-Ti “Dağ Halkı” demektir. Daha sonra gelen acımasız impatorların çoğu “Yabancı” paranoyasını sıkça işlerler. Günümüzde ise “Yabancıların” bazı ülkelerin iç işlerine karıştığı göz önüne alınarak sıkça “Dış Mihrak, Dış Güçler” ifadesi anlam kazanmıştır.

Batılı Güçler Ortadoğu’yu sömürmelerinin meşruiyet kaynağını incelediğimizde, yine ‘Korku kavramı önümüze çıkıyor. Fobia/Fobi ‘korkulan, korkular demektir. Batılılar “İslami-Fobia” yani İslam Paranoyası ve Korkusu yaratarak Ortadoğu’ya rahatça girebilmeyi sağlamışlar. Böylece Amerikan

Halkının kendi devletlerine destek vermesi kolaylaşmış, İslam-Korkusu nedeniyle Irak, Afganistan gibi İslam ülkelerindeki ABD varlığı anlam kazanmıştır görece.

Aynı biçimde Türkiye’de Kürt-Korkusu “Terörist” kavramıyla eşleştirilerek ‘acımadan öldüren, gözünü kırpmadan öldürenler veya tek amacı insan öldürmek olan bir takım Öcüler Türk-Medyasının eliyle Türk Kamuoyuna sunulmuştur. Böylece Devletin Kürdistan’da yapmış olduğu Fail-i Meçhul cinayetler, İşkenceler, Köy Boşaltmaları ve Katliamlar görece anlamını bulmuştur.

Her devlet kendi ‘İktidarını korkularla ayakta tutar. Eğer korkular olmasaydı, ordular, sınırlar, bayraklara tapınmalar da olmazdı. İnsanlar ‘güven ve “kararlılıkla süreklilik” anlamına gelen istikrara ihtiyaç duyarlar. Bunu iyi okuyan devlet büyükleri sürekli korku kaynaklarını işletirler. Her devlet bunu “Dış Mihrak” retoriği zemininde ayakta tutar. Korku ile Güven ilişkisinden doğan tüm sonuçlar alaca katliamların normal görülmesine kadar gider. Türkiye’de ‘Korku hep işletilmiştir. Örn. “Bizi bölmek istiyorlar, Bizim büyümemizi istemiyorlar, Bizi sevmiyorlar, Bizi parçalayıp kurda-kuşa yedirmek istiyorlar. Bu zeminde bayrak tapıcılığı, vatanperverlik, ırkçılık yükselir. “Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur” sloganı da korkudan beslenir. Psikolojide bir tür “Kişilik Bozukluğu” insanlarda görülen ‘herkes benim kötülüğümü istiyor” önyargısı aynen burada da devrededir.

Korkunun trajikomik sonuçlar ise “bir balon patlasa, dış mihraklar devrede” deniliyor. Çok masumane bir eylemin baskıyla, şiddetle bastırılması da bundandır. Eğer ki basit eylemler büyük katliamlarla bastırılmasaydı, belki de anında biterdi. Ortadoğu’da; Libya’da ve Suriye’de ilk eylemlere büyük baskılar sonucunda olaylar iç savaşa dönüşecek kadar büyüdü. Burada bir diktatörün ‘koltuk paranoyası ve korkusu, adeta tüm halka yaşıyor vatan ve millet türküsüyle.

Aslında tek korku vardır. O da baştaki liderin ‘koltuk korkusudur. Koltuk korkusunun kamufle biçimi ‘dış güçler devrede, ülke karışıyor edebiyatıyla, hem de sıkça kullanılan bir basit paranoya ile ülkelerini kaosa sürüklerler.

21 Haziran 2013

Tahrir ve Taksim

Nil'in Paris'i Tahrir Meydanı ile Anadolu'nun merkezi Taksim görüntü ve konum bakımından benzeşiktir. Tunus Meydanında ateşlenen "Arap Baharı" ile gündeme gelen, Mısır'ın "Son Firavunu" olarak nitelenen Hüsnü Mübarek'in devrilmesiyle sonuçlanan isyanların da merkezi olma nedeniyle, "Tahrir Meydanı" başka bir anlama da geliyor: Devrim!

Başlarda 3-5 ağaç üzerinden patlak veren "Gezi Parkı" olayları, daha sonra "Taksim Meydanı" ekseninde geniş çaplı bir isyana dönüştü Türkiye'de. Zaten bütün isyanların ve devrimlerin ateşini fitilleyen ya bir insandır ya da 3-5 ağaçtır. Taksim Meydanı'nın Devrim Sloganlarıyla birleştirilmesi Tahrir örneğini hatırlatıyor -ister istemez. Acaba Taksim'den Tahrir çıkar mı? Uluslararası Medya ve Türkiye Muhalefeti bu görüştedir.

Taksim ile anılmaya başlanan geniş çaplı isyanları devrime dönüştürmek biraz engebeldir. Bu bir isyandır, evet bir isyandır. Ancak bu bir ayaklanma veya devrimci hareket değildir. Bunun nedenleri Türkiye'nin Sosyo-Politik ve Sosyo-Ekonomik yapısından kaynaklıdır. Arap Ülkelerinin devlet yapıları diktatöryeldir. Mısırlı Asker ve Devlet adamı, tepeden inme darbeye başa geçen Hüsnü Mübarek'in devrilmesi kolay olsa gerek. Oradaki halkın isteği alternatif bulmak, ülkenin kalkınması veya Mübarek'in şahsı değildi... Halkın iradesi, açlık ve sefaletin kışkırtılmasının -yanı sıra- otoriteden öc-alma, bıkmış şekilde ortaya çıkmıştır. Tahrir Meydanında toplanan toplulukların tek isteği "Mübarek Gitsin!" şeklinde dizayn olmuştur. "Devrim Sonrası" hesaba katılmamış, "Sandıkla Belirlenen bir Lider Olsun da Taştan Olsun" ilkesiyle yol alınmıştır.

Türkiye'ye gelince... Türkiye'nin Tarihi darbeler, koalisyonlar, suikastlar, komplo teorileri, meclis oyunları ve demokrasiden umut kesmeye varacak düzeye varacak derecede siyasi krizler tarihidir. Arap'ın korktuğu şey "Diktatördür." Türkiye'nin ise korktuğu şey "Dış Güçlerdir." Bu siyasi kaygıların belirleyiciliğidir, Türkiye'de "Otoriter Başbakan" istemine yardımcı olmuştur. Öyle ki toplum kendi geçmişini karanlıklar, örtülü olaylar tarihi olarak bilirler. Zaman geçmiş korkutucu gelmiştir. "Geriyeye Dönme Korkusu" bazen oy rengine, tercihlere, konuşmalara yön veren öncül etki olmuştur. Bu

nedenle olacak ki, ‘İktidar partisine yöneltilen her eleştiriye karşılık sıkça duyulan soru şudur: “Bu İktidarın yerine alternatifin nedir, Bu giderse kim yönetebilecek ülkeyi.” İşte bu korku ‘İktidara umutsuzca bağlanışın sebebidir. Umutsuzca diyorum, çünkü ‘Umutlu bir bağlanış değildir.

Türkiye’de “Bölünme Korkusu, Kürt Karşıtlığı Edebiyatı” isyanların ve devrimlerin engelleyici başka bir sebebi olmuştur geçişten beri. Bu nedenle tarih boyunca Türk Otoriteler halkı açlığa alıştırmamanın en kolay yolunu bu edebiyatı tekrarlamak da bulmuşlardır. Kürd Lider Öcalan ile Türk ‘İktidar arasında geçen yarı-şeffaf diyaloglar ve Kürt Sorununa dair gelişen umutların ardında böyle bir isyanın patlak vermesi manidardır. Nitekim PKK-Devlet çatışmaları sırasında böyle bir isyanın patlak vermesi imkânsızdır. Acaba! Kürt Sorununu besleyen ve Kürt Ulusunun “Kendi Özgürlüğünü Koruma ve Geleceğini Tayin Etme Hakkı’nı” tanımama meselesi, Türk Otoritelerin (Siyasi Partiler ve Ordunun) Türkleri daha kolay yönetmek için besleyip büyüttükleri bir konu mudur? Bu soruyu aklımızın bir köşesinde her zaman saklamışızdır.

Türkiye’de meydana gelmiş olan isyanların devrime dönüşü sosyolojik olarak zayıftır. En azından şimdi Sınıf çatışmalarının toplumun bir gerçeği olduğu tartışılmayacak derecede gerçek olduğu aşıkardır. Lakin sınıfların çarpışmasını ‘Burjuvazinin ve Üst-Yapının istediği şekle dönüştürmenin ve dolayısıyla geçiştirmenin de yolu yapay -belki de öcü araçların devreye sokulmasıyla mümkündür. Ortaçağ’ın en etkili silahı Din ve İnanç aracı yerine çağımızın en etkili aracı Milliyet/Millet {Ulus} dolayısıyla Devlet ve Vatan paydasında eritilmiştir. Vatan ve Namus sloganıyla etkili bir silah hâline gelen bu türkü, bazen aç ve sefil insanların kendi arasında çarpışmasına neden olur, alt-sınıf proletaryanın kurtuluş mücadelesi olarak zihinlere kazınır.

Bütün bu gerçek ve tespitlerden sonra, diyelim ki, halkın isyanı her açıdan sınıfsaldır. Lakin sınıfın karakteri “Sınıfsal Bilinçte” değildir. Marks’ın dediği gibi “Köle”, “Köle Bilincine Sahip Olandır.” Hâlâ Taksim Meydanında bir takım semboller, resimler, sloganlar en Faşizan dozajdadır. İnsanlık bu görüntüye bakarak “Devrim Sonrası” hayallerin suya düştüğünü ilan edebilir. Hatta bugün toplumun yek-vücut isyana katılmamasının tek sebebi de isyanların karakter kazanmamasıdır. Hiç kimse bir

bilinmeze teslim olmak istemez. Hiç kimse bir bilinmezin yönetilene veya bir bilinmezin çatısı altında hareket etmez istemez.

4 Haziran 2013

Tarih Yazımı

Türk tarihçileri tarih yazarken Kürtler yokmuş gibi yazarlar. Bunu kanıtlamak için o kadar da konuşmaya gerek yoktur sanırım. Tarihin göbeğinde yaşayan ufak bir Kürt beyliğini bile görmezden gelirler; buna ya Doğu (Şark) ya da başka bir isimle geçiştirirler. İranlı, Yunanlı, Hintli, Avrupalı halkların hepsini yazıyorlar, çiziyorlar; yer yer övüyorlar; ancak konu Kürt Tarihi ve Şahsiyetleri olunca “Kürt” kelimesine ağızlarına almamak için yoğun gayret sarf ederler.

Bu inkârcılık ve körlük, imha politikalarının bir yansımasıdır. Devlet eliyle oluşturulan TDK ile başlar, bugün hâlâ bir şekilde süregelir. Oysa Türk Tarihçiler kendi tarihlerine ihanet ediyorlar. Türk tarihinde böyle bir Kürt inkârının eşine rastlanmamıştır. Acaba bu tarihçiler, yazılan ilk Türk yazıtlarından biri olan “Elegest” yazıtının bir diğer isminin “Kürt” gerçeğinden utanmaları gerekir. Bu yazıtın beşinci satırı “Ben Kürt Hanı (körtlta k(a)n)” olarak başlar. Türklerin çokça irkildikleri ve ağızlarına almak istemedikleri “Kürdistan” kelimesinin bile ilk olarak Türkler tarafından söylendiğini bilmeleri gerekir. Selçuklular Sultan Sencer döneminde kullanılan bu kelimedir; Kürt Coğrafyası için kullanılmıştır.

Türk Tarihçilerinin “Kürt Yokmuş Gibi” tarih yazıp çizmeleri yanlışların başından gelir. Aynı biçimde bu tavır, Kürt tarihçilerimiz tarafından tersine dönmüş... Onlar da “Türk Tarihi Masa Başı Yalanıdır” deyip okumaya bile değer bulmazlar. Turancı Türk Tarihinin yalanları vardır. “Güneş Dil Teorisi” ile başlayan Dünyayı Türkleştirme furyası başlayıp maniple olma şekline kendisini diretmiştir. Ne var ki, bu yanlış tarih tezi karşısında, bizim Türk tarihini yok saymamızı gerektirmez. Türklerin tarihini şişirilmemiş şekliyle okumamız ve aynen yazmamış gerekmektedir. İskitler, Sakalar, Truvalar ve bütün Anadolu Medeniyetine el koyma girişimi boşunadır elbette. Yanı sıra Türklerin varsa bir geçmişi bunu aynen araştırıp tanımamız gerekir. Batı Avrupalı tarihçilerine göre “Türkler” Barbardır (Barbaros)... Kürt tarihçileri de Türklere bu yakıştırmayı yapmayı uygun bulur. Fakat bizim tarihe bakışımız ayrı olmalıdır. Biz, bizim atalarımızın Türklere baktığı şekliyle bakmalıyız. Kürtler, tarihte Türklere “Rum” demişlerdir. “Rum” aynı zamanda “Yabancı” demektir. Okunuş şekli “Rim” olan “Rum” kavramı,

gerek Ehmedê Xani'de; gerek ilk Kürt Tarihi olan "Şerefname"de; gerekse diğer Kürt âlimlerinin kitaplarında aynen geçer. Böylece biz en çok Türklere "Rum" deriz, Türklerin zorba ve kötülerine ise "Rima Çepel" demişlerdir eski Kürtler. Yani "Kırlı Rum"

Türk Tarihçilerinin tavrı ya "hiç söz etmemek, yok saymaktır", ya da asimile etmek yönünde gelişmiştir. İlk Türk Seyyahlar, örneğin Evliya Çelebi, Kürtlerin tarihine tanıklık ediyor. İlk Türk Sözlüğü de, Kamus, Kürdistan Coğrafyasını ve halkını olduğu gibi tanır. Son dönem modern etkilerden kurtulamayan tarihçiler; siyasi veya çatışmacı kültürden etkilenerek, Kürtleri bir şekilde Türk/Oğuz boyu saymak ya da Kürtleri başka bir şekilde soy saymak adına, onların tarihini kendilerine bağlamak isterler. Bu tavır da ahlaki bir tavır değildir.

Kürt tarihçilerinin bir kısmı ise bu havadan etkilenerek; Türklere "göçebe veya Atatürk'ün uydurduğu bir dil veya kavim" olarak yaklaşabilmişlerdir. Türkçe, ne ki Arapçadan, Farsçadan, oradan buradan toplamadır demek yanlışır. Aynıısı Kürtçe için de geçerlidir.

Bilimsel Tarih Tezleri Kürtlerin "Aryan (Hint-Avrupa)" halkı olduğu konusunda epey kanıt elde etmiştir. Kürtlerin asli Yukarı Mezopotamya kavmi olduğu aşikârdır. Bu gerçeği kabul etmekle beraber, diğer halkları da indi Kürt yapma sevdasından da vazgeçecek tarih yazılmalıdır ve tarihe bakılmalıdır. Aynı biçimde Ural-Altay dili olarak kabul gören Türkçe ve Asyanik bir halk olan Türklerin de tarihi kayda alınmalıdır. "Dünyayı Türkleştirmek" veya "Dünyayı Kürtleştirmek" veya "Birini Diğerinde Eritmek" ahlaki değildir. Bilimsel olarak varsayalım bu böyledir {!} Ki bilimsel olarak imkânsızdır; yine de binlerce yıllık iki halkı bu şekilde değerlendiremeyiz. Her iki halk birçok tarihi aşamadan geçerek farklılaşmış, varlık olarak kendisini kanıtlayabilmiştir. Türkler ile Kürtler kardeş olmak adına "Tarih Uydurmamalıdır". Tarih uydurmak, tersine öfkeye neden olur. ve gelecek nesiller yazılan tarihlerin doğrularını da sorgulayacaktır.

Bugün en küçük Kürt çocuğu okulda öğretilen Türk Tarihiyle dalga geçmeyi öğreniyor... Biz de böyle öğrendik. Yani okulda anlatılan Türk tarihinin hepsi uydurmadır diyerek büyüdür. Doğrusu bu tavrımızın da bir dayanağı vardı... Devlet eliyle yalanla karıştırılan Türk tarihinin sonuçlarıydı. Aynı biçimde

bugün Türk çocukları da Kürtler yoktur, oradan buradan gelmişler denilerek büyüyorlar. İşte bu tarih uydurmacalarının bir sonucudur. Eğer ki, okullarda Türklerin ve Kürtlerin gerçek tarihi öğretilseydi, çocuklar daha bir samimi, daha bir gerçekçi tarihe güvenebileceklerdi. Artık tarih adına anlatılan her şey ideolojik bir görüntü sergiliyor. Herkes tarihle dalga geçiyor... Kendi tarihiyle ve kardeşinin tarihiyle dalga geçen bir bölgenin çocukları olmak acı verici olacaktır.

Kürtleri hoş görerek okumaya başlamak; Kürtleri yok sayarak tarih okumak; elbette yanı başındaki Kürtlerle iyi geçinmemene yardımcı olacaktır. Aynı şekilde yanı başındaki Türkün tarihini yalanlardan ibaret bilmek; onu barbar diye bilmek onunla birlikte yaşamana engel olacaktır. Eğer ki burada bir suçlu aranacaksa, Kürtler halk olduğu için, devlet sahibi veya güç sahibi olmadıkları için suçlu onlar olamaz. Sonuçta okullarda yazılan tarihi Kürtler yazmadı. Türkler de halk olarak suçlu değiller. Onlar da bu tarihi okullarda öğrendiler. O zamanda suçlu devlettir, yöneten sistemdir... Ve gönüllü köleler olan akademisyenler, araştırmacılar, duygusuyla hareket eden yazarlardır...

15 Haziran 2013

Polis Devleti

On dokuzuncu ve yirmi birinci yüzyıllarda Ordu Devletleri vardı. Ülke ordularla yönetilirdi. Hâlâ evrimini tamamlayamayan devlet bu güzergâhtadır. Evrimini tamamlayan devletler ise {Avrupa Ülkeleri} “Polis Devleti” kurmaya başladılar. Yunanca’da ἡ πόλις -tesadüfe bakın- Şehir Devleti demektir polis. Latince’ ve Yunanca’ kaynaklı olan polisin asli kökü politika’dır. Polis politikadan türemişse, Politika nedir? Onun da anlamı “çok yüzlülüktür”. İkiyüzlülüğten çok yüzlülüktür. Poli (çok) Tika (yüz) kelimeleri bugün Türkçe’ye geçmiş olan polisin biri anası, diğeri ise babasıdır. Poli ile Tika’nın birleşmesi sonucu polis türemiştir.

Başlangıçta: Şehir Devletlerine verilen Polis, şimdi Ulusa Devletlerin şablonu olmuşlar. Yeri gelince askerin de anlamını çözmeye çalışalım. Asker -Farsçadan türemiştir, Latince’ olan exercitus’dan türememiştir. Farsça’da laşkar ordu anlamına gelirken, Kürtçe’de Leşker veya ‘Esker -kalın e diye okunur. Yalnız Kürtçe’de esker ile leşker çok farklı anlamlara sahiptir. Türkçe’de ise Er yerine daha çok asker tercih edilmiştir. Farsça, Kürtçe hatta Türkçe’de askerlere “nefer” de denilmiştir.

Düzenli bir devlet yapılanması {yani halkı iyi güdeabilen, yönetebilen} bir organdan meydana gelir. Yasama (kanun çıkarma), Yürütme {kanunların uygulama} ve yargı {bağımsız bir adalet sistemi} dır. Burada polis, ordu, asker, nefer nerde kaldı? Onlarda biri iç işleri bakanlığına, diğeri milli savunma bakanlığına ait olup; iç ve dış güvenliği sağlarlar. Yasamanın belirttiği şablon böyledir. Lakin Türkiye’de 27, Mayıs, 12 Eylül, 28 Şubat modern ve post modern ordu müdahalelerini göz önüne alırsak; Türkiye bir ordu devleti olarak süregelmiştir. Bu da demektir ki “Demo Yönetimi”, “Halk Yönetimi” olan Demokrasi yok demektir. Gösterge olarak vardır ama esasında her on yılda bir darbe yaparak hizaya getiriliyor. Darbe dönemi bitti, yeni yıl geldi, ordu işine baktı, Türkiye güzelleşti ve her şey muhteşemdir! De haydi herkes sandığa! Başbakan bunu diyor.

Sandığa gittik Başbakan %50 oy alarak iktidara geldi. Ala bizden de %25 de hediye oldun. Elde kaldı: %25! O zaman ilelebet Başbakan’ın istekleri olacaktır. Buna da Demokrasi demek doğru mudur? Buna o zaman yeni bir ad bulalım “Çoğunlukçu Demokrasi”... Nerde kaldı Azınlıklar?

“Demokrasilerde çare tükenir mi?” Tükenmez ama çarpıtılırsa tükenir. Ve ülkenin doğusunda %10 silah sıkar, ülkenin batısında %10 taş atar... Buna karşılık da en çok %20 taş ve silah sıkar. Başbakan’ın dediği gibi %50 sokağa inmez. Onlar zaten sokağa inmemek için oy kullandılar. O halde al sana: İç Savaş! “Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı’ydı.” Söz bitince ne olacak, elbette tükeneceğiz. Oy ile sorunlar çözülmeyince ne yapacağız, o zaman su sıkacağız!

Ne Yapmalı? O halde “Tek Yol Devrim”... E onu da gördüler... “Tek Yol İslam”... E görüyoruz... Ama onlar gerçek Müslüman değil. Diyojen kırık lambasıyla bin yıldır gerçek Müslümanı bulamadı bundan sonra da görmeyeceğiz. Onu da geçelim... O halde yine tek yol Demokrasi. Ama onu da görüyoruz. O halde tek yol “Konuşmak”... Ama onun kadar konuşan yok. Konuşuyor, konuşmayı diyalog zannediyor. O zaman herkes sokağa; taş at, cam kır, kendini his-ettir... O da olmuyor, bak Taksim kan revan... O halde “Polis Devleti” olsun. Kafasını kaldıranın kafasında dipçigi kır.

27 Haziran 2013

Cinsellik

İki insan düşünün; birbirlerini özenle severler. Birbirleri karşısında sevda duygusunu en ileri noktaya götürmüşler, ancak yaşadıkları konum hazindir. Çünkü besledikleri ciddi kuşklar bu sevginin ortaya çıkması için yeteri kadar engeldir. Doğrusu her bireyin hayatının kadını ve erkeğini bulma arayışı, bizlere insanlığın her konuda arayışını andırıyor. Bu sadece eş arama sorunu olarak ortaya çıkmıyor. Düşünce arayışlarında da ortaya çıkan bir takım engeller, başka bir biçimde ilişkilerde ortaya çıkmaktadır. Hayat arayışında ortaya çıkan engeller her konuda olduğu gibi, burada da güven duygusunda kendisini gösterir.

Ünlü düşünür Descartes'in bir sözünü tekrarlamakta farda vardır: "Düşünüyorum o halde varım"... Aslında bir tek mutlak güven duyulan şey "varlık duygusudur". Yani varız ve yaşıyoruz. Geride kalan ne varsa kuşku duyulabilir. Aslında mutlak güvenin ortaya çıktığı ortam, statik ve tekrar eden eylemlerdir. Eğer kapalı bir ortamda iseniz ve sizin düşüncenize veya inançlarınıza muhalif bir görüş veya düşünce yok ise orada güveninizi sürdürürsünüz. Hatta bazı inanırlar -ki geneli-kafalarına gelen kuşkları şöyle geçirirler "herkes neden inanıyor?" veya "eğer yanlış olsaydı kimse inanmazdı" diyerek bu sorguları bastırır. Demek ki, güveni kaldıran aksi düşüncelerdir, farklı görüşlerdir. Ne kadar farklılık o kadar kuşku, ne kadar kuşku o kadar kargaşa ve ne kadar tartışma o kadar ilerleme olur. Ama burada insanın kendi cogitosu/benliği üzerinde geliştireceği "iç baskı" bu ilerlemeyi engeller. Baskı neden yapılıyor, bir insanın neden düşüncelerinin sesini bastırır? Çünkü her insan elindekinin gideceğinden korku duyar. Bu "korku" ona her şeyi kabul ettirebilir. Yunanlılar aslı olmayan korkulara ise paranoya demişlerdir ve zamanla bu anlamı kazanmıştır. Eğer konumuza dönersek, kadın-erkek ilişkilerinde ortaya çıkan güvensizlik kompleksi üzerinde aynı yöntemi kurarak birçok sonuca ulaşabiliriz.

İki insanın birbirini aşırı sevme ve sahiplenme örneğini anlatalım. Bu örnekten yola çıkalım önce... Eğer iki kişi birbirlerine karşı sürekli sadakat/bağlılık geliştirmişlerse, yani aksi {muhalif bir düşünce} ortaya çıkmamışsa; kişiler birbirlerine bağlılık konusunda safiyane bağlılık duygusu geliştirirler. Bu sadakat ve bağlılık zamanla kıskanmaya/sahiplenmeye, oradan ise

kayıp-etme duygusuna evrilir. Kayıp etme endişesi paranoyaya dönüşür ve bu kayıp-etme korkusu onların bağıllığına neden olur. Özde korku üzerinde gelişmiştir sevgileri. Ama görünüşte korku değildir, sevginin ta kendisidir. Ama unutuluyor ki, kadın ve erkek, sadece görünüşte; tek seçeneğe mahkûmdurlar. Ama özde her kadın ve her erkek özgür yaşamayı sever. Gerçek ve saf bir sevgi veya onun masum adı aşkın temelleri paranoyaya değil, karşılıksız bir duygusallığa dayanır. Daha sonra ortaya çıkan mantıksal önermeler ve mantık temelli evlilik veya ilişkiler ise ekonomiye, oradan ise neslin devamını sürdürme ve bir insana sahip olma isteğidir. Bir insana, bir eşe, bir işe, bir sevgiliye sahip olmak “kimlik” duygusu tattırdığı için kişinin yaşama sevincini yükseltir. Bu yüzden kişi kimlik uğruna acı çekmeyi ve ölmeyi kabul edebilmiştir. Ulusal, etnik, dini ve sınıfsal ideolojilerle donanan çoğu insanın aşk hayatlarının sıradan insanlar kadar olmadığı anlaşılıyor. veya ben öyle görüyorum. Çünkü onların bir kimliği, uğruna yaşayabileceği bir seçeneği olduğu için, ona ilişkiler cinsel temelli gelir. Cinselliğe ideolojik bakacağı için, cinselliği biyolojik temelli yaşar ve sevginin limiti iner. Tabi bu bütün istisnaları barındırmıyor.

Hiçbir ideolojisi, dünya görüşü, yaşama sevinci olmayan biri için aş, eş ve iş temelli ilişkiler geliştirmesi daha olasıdır. Kendi bireysel dünyasında bir “küçük dünya” var etmek isteyeceği için, bütün yaşamı kadını veya erkeği üzerine geliştirir. Bu nedenle de karşı cinste aradığı şey mükemmelliktir. Özellikle kadınlık dünyasının {ekonomik yaşamı da barındıran} kaygılı gelişen “esir” duyguları, kendisini daha çok emanet edecek erkeği üzerine kurmuştur dünyasını. Kadının esir dünyasından haz alarak gelişen vahşi erkeklik duygularının beğenme ve hava atma iç-güdüsel yaşamı -kadınına kendisini lanse etmek üzerinedir. Öyle ki erkeklik dünyasının bu kompleksli dünyası, her kadını cinsel objeye dönüştürecek gözlerle donanmıştır. “Ah şu bütün derdi bir kadını yatağa olmak olan erkeğin” diyor Nietzsche, acaba göreceği her kadında vahşi duygularını sergileme dünyasını mı kuruyor -görece- kendinde. Özünde bu bir zavallılıktır. İnsan ırkının zavallı erkek ile kadın ırklarının cinselliği kutsayıcılığı - onu sarhoş etmiş, önü alınmaz bir tatminsizliğe itmiştir. Umduğunu cinsellikle bulamayanın sonu ne hazin!

“Umulanlar” oysa umulmayan basit bir özdür. O öz bütün varlığı kuşatıcı olan Yaratıcı İradenin ta kendisidir de kimliklerde aranıyor -ki bu da esas konudur. Ki bunu her fırsatta anlatma dilencilğine soyunma ihtiyacına gerek yoktur. Gözler, eller, ayaklar, cinsel figürler, neslin devamı olan tanrıçılar {eski kavimlerin bazıları cinsel organlara tanrı derlerdi}; her biri soyun kutsanmasına dayalı ve yükselen liberal ve kapitalist dünyanın yok edip kül ettiği sonuçsuz arayışlardır. Yaşandıkça basitleşen cinselliğin -besin kaynağı- liberal dünyanın reklam aracılığıyla pompaladığı sektörler, cinselliğin zirve yaptığı ve cinselliğin basitleşerek biyolojik bir birleşime dönüştüğü Nihilist çağımızda aranan kusursuz ilişkilerin boşuna kürek sallamak olduğu ortada iken; yeniden ve tekrar yeniden bu alevi yükseltmenin beyhude olduğu ortadadır. Tümü tüm “Çekirdek Aile” inşası üzerine kurulan resmi evlilik törenlerinin sevgi temelli gelişmediği inkar edilemez bir gerçektir. Belki de Mazdek’in yüzlerce yıl önce vaaz ettiği “Gönül İlişkileri” temelli özgür ilişkilerin uygulanmamasının sorununun sonuçlarıyla karşı karşıyayız da fark bile etmeyiz.

Toparlarsak! Üzülmeyin, gevşemeyin. Üşüşüp ağlamayın. Yaratıcı Gücün en derin istekleri, Mazdek’in elleri hepimizin üzerindedir.

27 Temmuz 2013

Ortadoğu Kumarı

Emperyalizm kavramı içi boş, her yerde kullanılabilen, masalımsı bir kavramdır. Yanı sıra gerçeklik payı yüksek, toplumsal bir olgudur. Türk-Sol'unun ve Kemalizm'in kendince dizayn ettiği Emperyalizm kavramı masalımsıdır. Ve toplumsallığı olmayan bir meyandadır. Bunu detaylıca ortaya koymak ve tartışmak için, uzunca bir çalışmaya ve farklı bir başlık altında detaylandırmaya ihtiyaç vardır. şu bir gerçektir ki, Emperyalizmin kiblesi paradır. Emperyalizmin ahlakı da, dini de, imanı da paradır

Bu nedenle ahlak olarak pragmatizm denen faydacı ahlakı esas alır. Böylece denilebilir ki, her insan emperyalist ahlakın kurbanıdır. Buna Solcular başta olmak üzere; Kültürel Emperyalizm olan Sovyet Sosyalizmi dāhildir. Zira Sovyet Sosyalizminin anası da Batı Kapitalizmidir. Bu kavram kargaşasını daha fazla deşmeden; Emperyalizm ve Kapitalizmin temelde toplumsal, kültürel, ahlaki, felsefi birçok temeli olduğunu vurgulayarak, olayın siyasi kısmına değinmek isterim.

Batı Emperyalizmine göre hepimiz alt-kültürü temsil ederiz. Onlar ise st-kültürü olarak tasarlanan "Helen Kültürünün" devamı olan Yüksek Demokrasi ve Liberal Ekonomi standartını yakalayan, yüksek kültürün temsilcileridir. Bu nedenle hepimiz "geri toplum" olarak algılanırız. Hiçbirimiz bu kültürü henüz yaşamaya layık değiliz. Kendilerine alternatif olarak gördükleri Sosyalist Blog en büyük düşmandır... Çünkü kendi ilerinden ıkmiş, ekonomik alternatif sunan, doğu kaynaklı bir kuram olmakla birlikte, kültürü Batı tarafından kanalize edilen devlet eksenli bir yapıdır.

Buna rağmen Sosyalizm her zaman tehlikelidir. Çünkü Batı Kültürünün en büyük temeli serbest piyasaya dayanan kapitalizm/liberalizm olan sermaye hakkıdır. Sosyalist Blog 1990'lara doğru çöküşe girdiği zaman, ona ekonomik hiçbir alternatif yoktu... İslam dāhil hiçbir ekonomik engel yoktu. Ancak İslam'ın kültürel, hukuki açıklamaları, ideolojik perspektifi ciddi bir engeldir Emperyalizm için. ABD'nin İslamla fikri mücadelesi sürmekle beraber; ideolojik, siyasi, kültürel her yönden saldırısı doğal olarak gelişecekti. Başta "parçala, bl, yönet" taktiğinde gelişen emperyalist kuşatma, daha sonra çıkmaza girecekti. Nitekim temelleri medeniyetler atışması olan

bu proje başarılı olmuyordu. Irak, Afganistan örneğinde ABD büyük yenilgi yaşayarak umutsuzca çekilmiştir.

Yanı sıra ABD' Parliamentosunun "kısa vadeli mücadele" olarak ifade ettiği bu mücadelenin, "uzun vadeli" süreci yeni başlayacaktır. Bu nedenle "çatıştır, savaşır, birini destekle ve başar" taktiğinde karar kılacaktır daha sonra. Birçok yanlış analizin bütün darbeleri emperyalist darbe olarak nitelemesi yanlıştır. Örneğin Adnan Menderes darbesi saf Kemalist bir darbedir. Ancak takip eden 12 Eylül Darbesi tümüyle Emperyalizmin Sosyalizm ile açık savaşıdır. Yine takip eden 28-Şubat ve Radikal İslamla mücadele taktiği İslamla mücadelesinin bir ürünüdür. İran'ı merkeze alan Emperyalist mücadele için Türkiye bir engel değildir. Bunu bilmek istemeyenler olabilir tabii. Ancak ABD'nin tüm savaşı İran'a dönük gelişmiştir.

Saddam'ın şahsında İran'a savaş açarak en büyük ayrıştırma, çatıştırma, kapıştırma operasyonu başlamıştır. Esası ise Şii-Sünni kavgası ekseninde İslamcılığı mahküm etmek olmuştur. Nitekim o dönemde Kürtleri İran'a karşı kullanmak isteyen ABD umduğunu bulamamış ve Halepçe'yi kapsayan Enfal denen katliama imza atmış, bizzat Saddam'a kimyasal silah temin ederek Kürdleri sindirmeye çalışmıştır. Yine PKK'yi ha bire İran'a karşı ve bir piyon gibi kullanmak isteyen ABD'nin istekleri başarısız olmuş, Mossad'ın eliyle Apo'yu Türkiye'ye teslim ederek, kendince PKK'yi tarafına çekmeye çalışmış ve başarısız olmuştur. Yanı sıra her zaman Kürt kartını da kayıp etmek istemeyen bir emperyalist irade de vardır. Bunu da bir kenara yazalım.

Kürtleri ne destekle, ne kayıp et; ama her zaman bir şekilde kullanabileyim mantığıyla hareket etmişler ve büyük hayal kırıklıkları yaşamışlardır. Şii-Sünni kavgasının en yoğun şekilde ortaya çıkacağını tahmin edilemeyen "Arap Baharı" muamması ise, kaç yıl geçtikten sonra, Emperyalist kuşatma olduğu iyice ortaya çıkmıştır. Buna kaos teorisi denilebilir. Evet, kaos; Emperyalizm kumar oynuyor!

"İlimli İslam" üzerimde konuşacak olursak; her zaman anlaşılmayan, sıkça tekrar edilen bir kavram olmasına rağmen, kimse tarafından doğru-düzgün anlatılmaya ama bir gerçek olan bir projedir. Bu projenin temeli, uysal Müslüman üzerine kuruludur. Evinde namazını kıl, kandillerini kutla, demokrasiyi kabul et ama kanunen İslam'ı kabul etme. Her şeye evet ama

şeriata hayır... Görünüşte her insanın, daha doğrusu her solcunun, yurtseverin veya laikin karşı çıkmaması gereken bir şeydir bu. Sonuçta yüzyıldır Kemalistler böyle bir Müslüman istiyorlardı. Ama gel gör ki, bütün insanlar “ılımlı islam” denince karşı çıkarlar. Konu İlimli İslam değildir elbette, konu Müslümanın nasıl Müslüman olacağı değil; insanlardaki mücadele ve devrim ruhunun bir şekilde kanalize edilmesi, camilere kapatılarak, Ortadoğu halklarının umutsuzca Amerika'nın uygulamalarını meşru bilmesi ve çatışma ortamına bilmeden girmesidir.

ABD'nin Ortadoğu'da istemiş olduğu yeni politika, özünde Amerika Demokratlarının bir politikasıdır. Cumhuriyetçilerin savaşı, vahşi kapitalist saldırıları; ABD'nin dış politikasını uzun vadede zedelediği için; ABD'nin derin eller, Obama'nın şahsında daha farklı bir düzeyde sürdürmek istedi. Türkiye' ABD'nin her zaman üssüdür. Rusya'ya karşı, Sosyalizme karşı; Kore'de ve 12 Eylül'de en aktif biçimde Türkiye'yi üs olarak kullanabilmiştir. 90'lardan sonra Refah Partisini kullanmak istemiş, lakin Erbakan bu görevi yapamayacağı için, 28 Şubat ile tasfiye edilmiştir.

Aslında Erbakan ABD için tehlikeli değildi. Sadece kullanışlı bir isim değildi. ABD'nin derin politikasının farkında olan -zamanın İstanbul Belediye Başkanı Tayyip Erdoğan, kendisini -adeta ABD'ye sunmuştur. Bütün tavırlarıyla, ABD'nin isteklerini gıdıklayarak Başbakan olana kadar, kendisine müsaade edilmesini sağlamış ve artık ABD'nin işine yaramayan Kemalist Ordu'nun kuşatılmasını sağlayabilmiştir. Kemalizm ABD için tehlike değildir. Hatta ABD'nin tam da istediği bir modeldir. Ancak, ABD'nin Ortadoğu hayalleri için, Kemalizm nötr damardır. O yüzden ABD için İlimli İslam projesini, Radikalizme karşı kullanabilecek bir akım lazım olacaktı ki, Erdoğan cambaz tavırlarıyla bu taleplerini en iyi şekilde karşılamayı garantileyebilmiştir. Gerek Radikalizm ile askeri operasyonlarda, gerekse fikri operasyonlarda; Tayyip ve onun yumuşak kanadı Cemaat en aktif biçimde çalışmışlardır.

Türkiye'nin simasında görülen Osmanlıcılık, ABD için büyük bir fırsattı... Bu fırsatı Mevlanacı, Cemaatçi, İlman İslamcı kanat üzerinde yürütmesi muazzam bir başarı olacaktı... Oysa ABD'nin ulusal güvenliğini ön plana çıkarıp, sadece Ulusal davranması; Avrupa Ülkeleri için uzun vadede pek anlam ifade etmemektedir. Örneğin, Avrupa ile ABD Ortadoğu ile mücadele

noktasında farklı düşünmekte. Avrupa için Ilıman İslam ile Radikal İslam arasında büyük farklar yoktur. Ilıman İslamın takkiye ile yaklaştığını, en ufak fırsatında büyük bir sıçramayla Radikalleşebileceğini biliyorlar.

Hatta İsrail bile bu görüştedir... Bu nedenle Avrupa ile İsrail'in Ortadoğu projesi temelde savaşa dayanır... Savaştır, çatıştır ve idare et... Ortadoğu'da ne kadar savaş o kadar para; ne kadar çatışma o kadar güç kaybı formülünde birleşiyorlar. Nitekim Avrupa'nın "Gezi Parkı" veya "Gazi Parkı" örneğinde Erdoğan'a gözdağı vermesi anlaşılırdır. Gezi Parkı'nın insani, sosyolojik ve "iç siyasete" dönük siyasi yönü ayrı bir değerlendirme olmakla birlikte; Avrupa'nın ısrarla arka çıkması, desteklemesi, hatta Türkiye'yi kaosa sürükleyecek düzeye vardırması manidardır. Burada Erdoğan'ın boyunu aşan işlere kalkışmaması gerektiğinin anlamını taşıyan bir mesaj gördük... ABD'nin Mısır'da İhvan-ı Müslimin'i başa getirmesi de ayrı meseledir. Çünkü Mısır Ordusu zaten ABD Ordusudur. Tüm mali, ekonomik zemini onların elindedir. Orada Mursi'nin başa getirilmesi bir deneme süreciydi.

Hatta o süreçte Erdoğan özenle Mısır'a gidip, onlara "Laiklik kötü bir şey değildir" demişti, Mısırlılar ise şiddetle karşı çıkmışlardı... Türkiye üzerinden hiçbir yere Ilımlı İslam fikriyatını götüremeyeceğini anlayan ABD, Ilımlı İslam projesinden tümüyle vazgeçip, darbeyi bizzat yaparak ve katılarak yönetmiştir. Mısır'da bir darbe olmuşsa, bundan ABD'nin haberinin olmadığını düşünmek saflıktır, çünkü o Ordu ABD'nin ordusudur. Görünüşte Mısır ordusudur, ama esasta bütün komutanları dâhil, mali kaynakları ABD tarafından sağlanır.

Şimdiye kadar gelişen süreci kısaca değerlendirdik. Peki, ama bu çok uzun bir konudur. Örneğin Suriye, Tunus, Libya, Suudi Arabistan, Irak, Kürtler ve Ortadoğu'da süren Emperyalizmi kumarı çok derindir. Aslında sanıldığı kadarı, Emperyalizm yönetmiyor, kumar oynuyor! Kayıp edebilir de... Eğer halklar arasında ciddi bir proje gelişirse ki emareler öyle görünüyor, Emperyalizm Ortadoğu'yu kayıp eder.

22 Ağustos 2013

III. Dünya Savaşının Kökleri

1989 yılında F. Fukuyama'nın The National Interest dergisinde "Tarihin Sonu mu?" başlıklı bir makalesi yayınlanmıştı, makalenin konusu Doğu Bloğu ile Batı Bloğu arasında, 1947'ten beri süregelen Soğuk Savaşın Sıcak Savaşa dönüşmeden, Batı Bloğunun başını çeken ABD Liberalizminin Sovyetler Birliği karşısında kazandığı tartışmasız zaferdir.

I ve II. Dünya Savaşları, insanlığın dünyayı yeniden tanımlama ve biçimlendirme sürecidir; bu savaşlarda insanlık, sahip olması gereken düzeni belirlemek istiyordu. Zira Nietzsche'nin değımiyle "Tanrı Öldü!" ve din ile maneviyat uğruna savaşılacak bir değerde değildi artı. Osmanlı'nın çöküşü bir yönüyle Avrupa karşısında duran güçlü İslam'ın yıkılışı, Hıristiyanlığa cevap veren en güçlü mekanizmanın iktidardan düşmesidir. I.Dünya Savaşı biter bitmez, insanlık geçmişi temsil eden son İmparatorları izliyordu; böylece II. Dünya Savaşına gelindiğinde, Dünya Tarihi için hiçbir anlam ifade etmeyen yeni süper güçler görüyoruz, ABD ve Rusya. Bu savaşlarda Bilim Adamları, Siyasetçiler, Yazarlar ile dönemin tüm güçlü Liderleri üç ana İdeolojiyi mutlaka okurdu ve tartışırđı; Faşizm, Sosyalizm ve Kapitalizm. Acaba bu üç İdeolojiden hangisi dünyanın çehresini değıştirebilir?

İtalyan diktatör B. Mussolini ile Alman diktatör A.Hitler için tek kurtuluş faşizmdi; Mussolini "Faşist Doktrin", Hitler ise "Kavgam" kitabıyla bu düşüncelerini açıkça vurdular. Faşizm, II. Dünya Savaşında test edildi ve geri çekildi, bu büyük savaşın sebebi olan iki büyük diktatörün de biri idam edildi, diğeri intihar etti.

1947'ye gelindiğinde, insanlık için iki iddialı İdeoloji kalmıştır. Bunlardan bir olan Liberalizm, ABD'nin başını çektiğı Batı Bloğunun iddiasıdır. Batı Bloğunun savunduğı fikirler, A.Smith'in "Ülkelerin Zenginliğı" çalışmasında öne sürdüğü Kapitalist teoridir, "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler!" sloganıyla ifade edilir. Temel olan rekabet, serbest piyasa, özel mülkiyet hakkı ve Liberal Demokrasidir. Diğeri Sovyetler Birliğı (SSCB) önderliğinde örgütlenen Doğu Bloğuna bağılı ülkelerdir ve bu ülkeler ısrarla K.Mars ile F.Engels tarafından öne sürülen fikirleri uygulamakta, Parti Programı niteliğinde yazılan "Komünist Manifesto"nun ilkelerini hayata geçirmekteler.

Manifestonun sonunda şu slogan yazılır; ‘‘Bütün ülkelerin işçileri, birleşin!’’ İşçi diktatörlüğü, emeğin kutsallığı, ekonomik eşitlik, özel mülkiyet yasağı ve sermaye karşıtlığı esastır burada.

Tüm dünyada iki büyük İdeolojinin rekabet ve savaşı 1947’den sonra başka bir sürümle sürdü; zira insanlık, I. ile II. Dünya Savaşlarından büyük dersler çıkarmıştır, artık insanlığın yeniden bir dünya savaşını kaldıracak ve yapacak gücü kalmamıştır. Yorgun Yeni Dünya, sıcak savaş yerine soğuk savaşı tercih etmiştir ve bu her alanda bu sürmüştür; ekonomik, teknolojik, bilimsel, sanatsal ve diğer bütün alanlarda bütün dünyada Sol ile Sağ arasında, ABD ile RUSYA arasında, başka bir tabirde Doğu Bloku ile Batı Bloku arasında her alanda bu savaş yaşanmıştır. 90’larda, sonunda yeni yöntem başarılı bir biçimde Batı Bloğunun üstünlüğüyle sonuçlandı; Doğu Avrupa’daki Sosyalist Rejimler düştü, Sovyetler Birliği dağıldı, Almanya Birleşti, ABD dünyadaki tek süper güç oldu.

F.Fukuyama’nın adı geçen makalesinde, Liberalizm’in mutlak zaferine karşılık, ABD Egemenliğine meydan okuyabilecek ihtimallerden söz edilir ve bunlar arasında Liberalizm’in ciddiye alması gereken tek rakibin İslam olabileceği kaydedilir. ‘‘Çağdaş dünyada, sadece İslam, hem liberalizme, hem de komünizme karşı, teokratik devleti bir siyasi alternatif olarak sunmaktadır.’’ Bu tarihten sonra İran’da Şii İslam Devrimi oldukça dikkat çekmiştir ve İran-İrak Savaşında ABD Saddam yönetimini fiili desteklemiştir. Filistin’de Hamas, Mısır’da İhvan-ı Müslim’in yine Sünni İslam’ın örnekleri sayılabilir. Seyyid Kutup’un ‘‘Yoldaki İşaretler’’ kitabı bir manifesto niteliğindedir. 11 Eylül 2001 tarihli iki kule saldırısı Batı Dünyasında İslam Paranoyasının bedenleşmesini sağladı; 11 Eylül saldırısı, araştırmacılara göre bir örgütün yapamayacağı kadar büyük bir saldırdır ve komplo olduğu açıktır. Buna rağmen, ABD’nin zamanında Sovyetler Birliğine karşı donattığı El-Kaide bahane edilerek Afganistan ile yine ABD’nin zamanında İran’a karşı desteklediği Saddam Hüseyin yönetimini bahane edilerek bir İslam ülkesi olan Irak fiilen işgal edildi.

Daha önce ABD Parlamentosunda 11 Eylül Komisyonunun 2004 yılında hazırladığı raporda hedefler ve amaçlar belirlenmişti. Raporda ‘‘Düşman sadece terörizm (El-Kaide) değildir.’’ denir. Asıl ‘‘Düşman, din ile devleti birbirinden ayırmayan, dini de

devleti de kendi emelleri için kullanan, hoşgörüsüz İslam yorumunu benimsemiş Bin Ladin ve benzeri teröristlerin aşırı “İslamcı” terörizmdir.” İslam’ın şer’i hükümlerini kabul eden, Siyasal İslam’ı savunan, Şeriat ve İslam kurallarının devlete ve topluma hâkim olmasını isteyen herkes bu kategoriye girer. Raporda kısa vadede El-Kaide vb. örgütlerin dağıtılması gerektiği, uzun vadede Radikal İslam’a karşılık “İlimli İslam”ın desteklenmesi gerektiği vurgulanır. Fetullah Gülen’in neden kadar güçlendiğini anladınız mı şimdi? Ve Türkiye’de yapılan Gülen Darbesinin kaynağının bu raporlara ve stratejik düşüncelere dayandığını anlayabilmek için, illa ABD Parlamentosunda çalışmak ile Washington’da uzun süre İngilizce diyaloglar geliştirmek gerekmiyor. Biraz detay için, daha önce yazdığım “Yeni Yazıtlar: Çöle Düşen Deli” adlı kitabımın ilgili “Tarihin Sonu mu?” ve “İslamcı Doktrin” başlıklarına bakabilirsiniz.

“Arap Baharı” başarısız bir denemedir ABD için, çünkü Mısır, Libya ve Suriye’de ABD’nin istemediği sonuçlar ortaya çıkmıştır ve böylece bu dönemde Yazarportal.com sitesinde kayıtlı bulunan “Emperyalizmin Ortadoğu Kumarı” adlı makalemde de belirttiğim gibi, bu bir kumardır, ABD her zaman kazanır diye bir kural yoktur. ABD ile Rusya arasında bu zamana kadar danışıklı bir dövüş görüyoruz; İslam Coğrafyası ABD ile Rusya’nın danışıklı dövüşü arasında ikiye bölünmüş durumda. Bu savaş, kökleri tarihe dayanan iki büyük mezhebin farklılığı üzerinden gerçekleştirilmek istenmiştir ve Suriye, Irak, Lübnan, Yemen ile diğer İslam Ülkelerinde körüklenen bu mezhep savaşları, iki büyük dünya devletinin kozlarını paylaşma amacına hizmet etmektedir.

ABD ile Rusya arasında Müslüman topraklarda fiili bir çekişme görüyoruz, bu çekişmeden Müslümanların kârlı çıkabilmesi güçtür; bir şartla, Güney Asya, Ukrayna ve Afrika Ülkelerinde bu savaşın yansımaları olursa kuşkusuz Müslüman Ülkelerde yeni bir yükselişten söz edilebilir. Kuzey Kore’de de bu kriz patlak verebilir ancak, ABD’li stratejistlerin tam olarak ne düşündüğünü, D.Trump yönetiminin savunma ile saldırı savaşlarına hazır olup olmadıklarını bilemiyoruz; tek bildiğimiz Yeni Dünyanın I. ve II. Dünya Savaşlarından artık farklı bir savaşa girdiğidir. II. ve II. Dünya Savaşları Ülkelerin savaşıydı, başlayan bu yeni çekişmeler ise terör örgütleri üzerinden

yürütölen savaşlardır. Hava destekli yapılan saldırılar, zamanına ve yerine göre kara birlikleriyle desteklenen savaşlarda kimin nerede durduğunu, kimin ne adına hareket ettiğini kimse çözemiyor. Bölgede aktif ölkelerden biri olan Türkiye'nin Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan bile Suriye için "At izinin it izine karıştığı trajik bir oyuna, bir tiyatroya dönüştü." diyorsa, haberciler ile yazar-çizerlerin tahminden öteye geçmeyen yorumları olabilir sadece.

Önümüzdeki iki önemli referandumun sonuçları Ortadoğu'nun kaderinde etkin rol oynayabilir; biri iki gün sonra Türkiye'nin Başkanlık Sistemini kabul edip etmeyeceği ile ilgidir, diğer Federal Kürdistan'da yapılacak olan Bağımsızlık Referandumudur. Her iki referandum, Türkler ile Kürtlerin etkin rengini belirleyecektir. Yanı sıra, bu referandumlar, Irak, Suriye ve Ortadoğu'nun diğer ölkeleri, böylece Arapların da duruşunu gösterecektir. Kürtlerin Bağımsızlık hakkında Araplar ve Türkler, hatta Farslar tanıyacak mı? Burası önemli. Yâda kimler onay verip, kimler onay vermeyecek; Türkiye'deki Referandumu Economist şöyle değerlendirmiş; "Türkiye diktatörlöge sürükleniyor." Genel olarak sadece Türkiye değil, Avrupa Ulusları da ısrarla milliyetçi partilere destek vermeye başladılar. Almanya sadece kendi içinde değil, tüm Avrupa'da hegemonya kurmanın peşindedir, buna İngiltere bile tepkilidir. Kuzey Kore'nin meydan okumaları, Beşsar Esat gibi bir diktatörün Suriye'de hala ayakta durması ve dünyanın çeşitli politikacıları ile siyasi partileri tarafından kahraman gibi sunulması, dünyanın yeni rengini belli etmiyor mu? Tarih okumalarıma dayanarak, dünyanın şuan içerisinde bulunduğu durumu tam olarak II. Dünya Savaşı öncesine benzetiyorum. Bir farkla, II. Dünya Savaşı heyecanlı ve hızlı başlarken, şuan için bunu diyemeyiz. Tersine insanlık heyecanla değil, isteksizce ve zorla istemedikleri savaşlara katlanıyorlar. Çünkü Tarih istediği kadar tekerrürden ibaret olsun, küreselleşen dünya bu tekerrürü yaşamak istemiyor. İkinci bir fark "Tanrı Geri Döndü!" Maneviyat ve din çatışmalarını görüyoruz. Milliyet ve din İdeolojilerin önüne geçti ve herkes kendi öz kimliğiyle yaşamının, bunu yansıtmının tuhaf olmadığını görüyor. Tanrılar, Kutsallar, Mezhepler ve Dini söylemlerin arasında Suriye'de bir savaş yapılıyor ve bu savaş gelecek tüm savaşların mikro sürümüne benzemektedir.

Hıristiyan, Yahudi ve Müslüman Din Adamları, Misyonerler ısrarla Mesih'ten söz ediyorlar. Ve yeni çıkan örgütlere baktığımızda Mehdilik inancının ön planda olduğunu görüyoruz, gerek Sünnilerde, gerek Şiiilerde, gerekse diğer dini gruplarda bir Kurtarıcıda söz açılıyor. Peki, bu durumda, İnsanlık âlemi elindeki kimyasal silahları acımasızca, elindeki savaş araçlarını kontrolsüzce kullanacak mı, kullanmayacak mı; bu durumun provasını yaşıyoruz ve görülüyor ki, kimyasal silahların bir kısmı bazen kullanılabilir. Kanlı veya kansız, Yeni Dünya Düzeninde ya mutlak bireysel yaşam hüküm sürecektir ve devletler, otoriteler güç kaybedecektir, ya da Büyük Tanrı Devletini göreceğiz; ikinci seçenek bana daha gerçekçi görünüyor, zira insanlığın Dünyevilikten bıktığını, sıkıldığını görüyorum. İnsanlığın olanca gücüyle kutsal savaflara, kutsal ilkelere özlem duyduklarını görüyorum. Avrupalının ne işi var YPG, IŞİD, Hizbullah içerisinde? Cihatçıların büyük bir kısmı yabancı ve bu insanlar kutsal savaş içerisinde çarpışmak istiyorlar.

İnsanlık madem kutsal sözcükler duymak istiyor, o zaman şunu iyi bilmeliyiz; “Hükümdarlar bir memlekete girdiler mi orayı perişan ederler ve halkının ulularını hakir hâle getirirler.” (Kur'an, 27-34) Artık Cihatçılara karşı çıkanlar bile ayet ve hadisleri referans alarak kendilerini savunuyorlar. Bu insanlığın kademe kademe dil dilini ciddiye aldığını, her bölgede İncil'den, Tevrat'tan, Kuran'dan ve küçük azınlıkların bile kendi dinsel kitaplarından alıntılar yaptıklarını görüyoruz. Bu durumdan politikacıların amansızca faydalandığını, üstünlük yarışına dini referansları alet ettiklerini biliyoruz. Dinler Liberal Dünyanın süsü mü olacak, Yeni Dünya Düzeninin kurucu etkenlerimi; bunu zaman gösterecektir ancak, şuan Suriye'de çarpışan tüm örgüt ve gruplarda ana etkenin idealler olduğunu, bu çekirdek gruplarda belli bazı ilkelerin varlığını gözlemleyen herkes, Liberalizm'in kendi eliyle intihara kalkıştığını düşünebilir. Avrupa ve ABD'nin büyük kentlerinde büyük terör eylemleri gerçekleşmektedir. Ne malum bu desteklenen örgütler bir gün anakentleri kaosla ele geçirmeyecekleri? O gün anakentlerde oturan politikacılar, talimatla yönlendirdikleri örgütlerin kendilerini esir edip talimata bağladıklarını görecekler. Ve o gün çok geç kalınmış bir gün olacaktır, zira yönlendiren ile yönlendirilen değişmiştir.

Bu makalemizin sonunda, tüm insanlık için barış diliyorum. Savaşların, şiddetin, kurnazlığın hiçbir zaman çözüm değil, sorunların kaynağı olduğuna inanan birisi olarak, barışın ve diyalogun bütün dünya uluslarının yegâne ihtiyacı olduğuna inanıyor ve şiddetin temelinde yatan ana sebebin de bir grup aristokratın sermaye ve iktidar savaşı olduğunu açıkça görüyoruz.

İnanan ve direnen ise her zaman gerçekte kazanandır!

15 Nisan 2017

Semavi Kitaplarda Emek ve Mülkiyet

Semavi Kitaplar için insanlığın yeryüzünde bulunma sebebi, insanlığın atası kabul edilen Âdem'in çiğnediği yasakla ilgilidir. Hz. Âdem'in sembolik ya da başka birçok yoruma neden ilk yasağı çiğneme cüreti, kısa vadede sürgünle cezalandırılır. Tanrı, bu kısa vadeli cezadan sonra, Âdem'e tüm neslini kapsayacak uzun vadeli planını anlatır. "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın." [1] Plan oldukça basittir ancak, uzun vadede, binlerce yıllık ve/ya on binlerce yıllık sürecek olan insanlık tarihi için oldukça zor bir sınavdır. Plan ve program içerisinde, daha önce Tanrı'nın sunduğu hazır nimetlere kavuşmanın yolu artık emek, iş, uğraş ve gerekirse bu yolda çatışmak, yarışmak ve savaşmak olacaktır.

İnsanoğlunun yüreğinde bulunan özlem ve hasretin kökeni, insanlığın Âdem'in yaratıldığı Cennet Yurdu olabilir mi? Çünkü insan hiçbir zaman kendisini dünyaya layık, dünyalı görme eğiliminde değildir; Semavi Kitaplar, insanlığın anavatanı olarak Âdem'in Yurdu işaret ederler, özellikle Kuran'da bu Cennet'in dünya üstü, dünya ötesi olduğunu vurgulayan güçlü ifadeler mevcuttur. O halde Yaratılışın bir sırrı da kuşkusuz insanlığın anavatanına çalışarak ve çabalayarak, tam anlamıyla hak ederek girebilmesinin sınavı olsa gerek. Âdem'in işlemiş olduğu günahın sorumluluğu torunlarına geçmemiştir ancak, yeryüzüne gelme nedenleri sayılabilir; yanı sıra bu günahı işleyen de kendi çabasıyla işlemiştir ve Peygamberlerin işlediklerine günah değil, Tanrı ile kendi aralarında olması hasebiyle literatürde "zelle" denilir, çünkü bu hatalar diğer insanlarla olan ilişkilerle değil, Tanrı karşısında insan olma nitelikleriyle açıklanabilir. "Gerçekten hiçbir günahkâr, başkasının günah yükünü yüklenemez. Şunu iyi bilin ki, insan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur. Ve çalışması da ileride görülecektir. Sonra ona karşılığı tastamam verilecektir." [2]

Âdem'in iki oğlu, yaptıkları ilk kavga emek ve haksız kazanç arasında biçimlenir; biri Çobandır, diğeri Çiftçi. Habil, kazandıklarıyla mutludur, mülke ve dünya malına tenezzül ederek kardeşini kıskanmaz; kardeşi Kabil ise tam tersine kardeşini şiddetle kıskanıyor ve onu ortadan kaldırmayı, küçümsemeyi, emeğini hiçe saymayı, son olarak öldürmeyi göze alabiliyor. Böylece Kabil, cinayet işleyenlerin öncüsü, katillerin önderidir,

bu suçu icat edenlerin ilk olması nedeniyle işlenen her cinayetten pay sahibidir; “Hiç bir Âdemoğlu zulüm ile öldürölmez, öldürölren (her insanın)kanından Âdem’in birinci oğlu Kabil’in hesabına bir pak ayrılır. Çünkü bu cinayeti âdet edenlerin önderi odur.”[3]

Haksız kazanç, istisnasız tüm kutsal metinlerde kınanmıştır; üstelik zenginliğin vermiş olduğu güç ve iktidar ile yoksullara acı çektirmek, şırmarmak, haksız yere insanları süründürmek, ayrıca yasaklanmıştır ve ölüm ötesinde kul hakkının, insan haklarının ne derece hassas tutulacağını bilmeyen Müslüman yoktur. Kutsal Metinlerde, Marksizm’in katı özel mülkiyet karşıtlığı bazı pasajlarda bulunabilir, paylaşım ve komün yaşamın belirtilerini de bulabilirsiniz. Ancak, kutsal metinlerin tüm ayetleri incelendiğinde, Peygamberlerin pratik yaşamları üzerine karşılaştırmalı bir araştırma yapıldığında, iki büyük sistemin (Kapitalizm ve Komünizm) aşırılıkları, dinlerin “olması gereken dünya düzeni” ile farklılık arz ederler. Açıkça Kapitalizm’in “sınırsız sermaye, sınırsız özel mülkiyet hakkı”nın hiçbir ilahi dayanağı yoktur ve bu şeytani bir fısıltıdan ibarettir, çünkü Mülk Allah’ındır. “Mülk O’nundur.”[4]

Marksizm’in özel teşebbüs yasağı ise yanlışlanabilir olmaktan öte komiktir; Marksizm, Kapitalizm’i besleyen bir mekanizmadır, tüm kavramlarıyla Kapitalizm’in zıddı olmakla var olur, oysa Allah’ın toplumda gördüğu çeşitlilikler, çoğulculuktur, farklılıklardır. Kimi bilgide, kimi mülkiyette, kimi de takvada ileri olacaktır; kimi insan yönetim işlerinde, kimi ise üretim işlerinde ileride olacaktır, bu Allah’ın toplumsal yasalarıyla açıklanabilir, kaldığı yeryüzünde Cennet kurma ülküsü ve sonsuz yaşam ülküsü de Şeytani bir fısıltıdır. Çünkü “Zengin eden de yoksul kılan da O’dur. “[5] Bu bir döngüdür, hayat kuralıdır.

Yine de zenginlik O’na aittir ve paylaşmayan Allah’ın nimetlerini, mülkiyet hakkını gasletmiş olur, “Allah kiminize kiminizden daha bol rızık verdi. Bol rızık verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere verip de bu hususta kendilerini onlara eşit kılmazlar. Durum böyle iken Allah’ın nimetini inkâr mı ediyorlar?”[6]

Özel teşebbüs bir hak olarak görülmesine rağmen, zenginlerin dünyaya dalma olasılığı yüksek olduğundan,

kitaplarda zenginlerin Allah'a uzaklığı vurgulanmıştır. "Devenin iğne deliğinden geçmesi, zenginın Tanrı Egemenliğı'ne girmesinden daha kolaydır." [7] Dünya yaşamının geçiciliğı karşısında insan, tüm güzelliklerin bir sahibinin olduğı gerçeğini unutmamalıdır, zira her şeyin altında dönüp dolaştığı Allah Egemenliğıdir, "Bilge kişi bilgeliğıyle, Güçlü kişi gücüyle, Zengin kişi zenginliğıyle övünmesin." [8]

Son olarak "Cevami'ül Kelim" olan Hz. Muhammed'in toparlayıcı bir sözüyle bitirelim, "Sizi çokluk mahvetti. İnsanoğlu 'malım, malım' der. Yiyip tükettiğinden, ya da giyip eskittiğinden, ya da paylaştığından başka senin malın mı var?" [9]

1 Mayıs 2017

Bölüm Dipnotları

[1] Tevrat, Yaratılış, 3: 17

[2] Necm Suresi, 38-41

[3] Sahih-i Buhari, Bölüm 9, Hadis No: 1371

[4] En'âm Suresi, Zümer Suresi, 6

[5] Necm Suresi, 48

[6] Nahl Suresi, 71

[7] İncil, Matta, 10: 25

[8] Tevrat, Yeremya, 9: 23

[9] Müslim, Zühd 3; Tirmizî, Zühd 31

Yalnızlık

İnsan nereye giderse gitsin kendisidir ancak, en çok yalnız kaldığında kendisidir; öyle bir durum olur ki duygular, düşünceler, sosyal bağlarınız ve inançlarınız biter, geride sadece kendiniz kalırsınız. Geçmişte yaşadıklarınızın tümü bir hayalden ibaret olur, kimlikleriniz, kendinize uygun gördüğünüz tüm vasıflar sıfırlanır; gelecek ile ilgili kaygılarınız biter, geçmiş ve gelecek artık bir olmuştur, gerisi koca bir hülyadan ibarettir. İnsan tam olarak nedir diye sorduğumuzda, belkide ‘insan işte budur’ dememiz gerekir. Peki, sadece insan mı? Yalnızlığın fiziksel bir tanımı var mıdır? Enerjiniz tükendiğinde ‘yalnızlık’ meydana gelir. Gerek kalabalıklar içerisinde, gerekse yalnızken, enerjiniz tükendiğinde, anlatacak bir şeyiniz kalmadığında, kısacası ötekiyle olan bağınızı koparacak her durum yalnızlığa açılan bir kapıdır. O nedenle bütün orijinal düşünceler, orijinal fikirler, orijinal icatlar yalnızlık ruh hali içerisinde oluşurlar. Çünkü orada hiç kimsenin ortak olamayacağı ve sadece sizin ‘özne’ olduğunuz bir atmosfer oluşmuştur.

Yalnızlık atmosferinde hissedilen başkaca kavramlar varsa; biri boşluktur, doldurulması gereken bir boşluk hissedersiniz, bu aynı zamanda hiçlik, bitkinlik, yokluk veya bırakılmışlıktır. Yalnızlık tam olarak nedir dersanız, tam olarak sizlere dışarıdan transfer edilen tüm öğretilerin, tüm inançların, tüm tabuların, tüm kanunların, tüm ideolojilerin yok olduğu alandır; buraya kocaman bir boşluk egemendir ve bu boşluk tam olarak bir yaratılma sürecini, yeniden doğuşu, yeniden inşa edilmeyi bekler, onun da mimarı siz olacaksınız. O nedenle yalnızlık sizin hâkimi olduğunuz yegâne gerçek mülkünüzdür. Unutmayın yalnızlık atmosferi, çetin bunalımların yaşandığı yer de olabilir, yanı sıra şahane şiirlerin, şahane kitapların, şahane eserlerin ve ilginç fikirlerin yaratılma yuvası da olabilir burası. Burası spini (0) noktasıdır, her şeyin sıfırdan başladığı, her şeyin yeniden doğduğu ve yeniden tanımlandığı alandır; burada neler olmadı ki, tam da bu yalnızlık atmosferinde ne vahiyler indi, ne icat yapıldı, ne kitaplar yazıldı, ne tarihler yazıldı ve ne korkunç kararlar alındı biliyor musunuz?

Burası ilginç bir ülkedir, gariptir, burada kötü düşünceleriniz, iyi düşünceleriniz, anılarınız, korkunç kâbuslarınızın isyan edebileceği, aynı zamanda mutluluk hayallerinizin

filizlenebileceği bir ülke olabilir; durun ve düşünün, göreceksiniz, düşünceleriniz askeri birlikler misali saf saf dizilip ortaya çıkacaklardır, onlara selam deyin, sevin ve kucaklayın, onlar sizin tecrübeleriniz, zihninizin depoladığı muazzam bilgilerdir. Meditasyon ve ibadetlerin tümü bu değil mi; zihin kontrolü, yoğunlaşmak, düşünce gücü vb. tüm manevi metotlar bu huşu, dingin, içten ruh hallerini yakalama girişimi değil midir? Yalnızlık atmosferinin bir başka mesajı daha vardır; oraya bir talip gereklidir, orası ele geçirilmesi gereken bir alandır, sen onu ele geçirmeyen isen, o seni ele geçirecektir. Orası mutlaka doldurulmalıdır, mutlaka farkında olmalısınız bu durumun. Yoksa orada tüm düşünceleriniz, tüm hülyalarınız, tüm rüyalarınız hâkim olmayı deneyeceklerdir; şimdiye kadar şartlanma, şartlandırma ile hareket ettiyseniz, bundan sonrası için daha alaca, daha renkli bir dünyanız olsun, isteyin bunu.

Olaylar! Evet, yaşadığınız olayların sizi şekillendirmesine izin vermeyin. Çünkü hiçbir insan yaşadıklarında boğulabilecek kadar değersiz değildir. Ve hiçbir insan bulanımla, intihar düşüncesi ile korkularla vakit geçirebilecek kadar değersiz değildir; yalnızlık atmosferinde meydana gelen tüm enerjileri dönüştürebilmelisiniz, buna zihin kontrolü denir. Unutmayın, cinsellik, korkular, yaşananlar, bunalımlar, bunlar dönüştürülmesi ve aşılması, yaşanması gereken birer enerjidir. Güçlü bir inancınız olmalıdır, kendinize, yaratıcıya ve geçmiş tüm tecrubi bilgilere. Her şey kutsaldır, değerlidir ama hiçbir şey dokunulamaz değildir; yerde her ne yaşıyorsa, göklerde de o yaşıyordur. İç dünyanızda da ne yaşıyorsa, her insanda ve dünyada da o yaşıyordur. İğrenme, sevinme, korkma, kıskanma, intikam ve tüm insani duyguların hepsi içte yaşanan duygulardır ve yaşanmalıdır, hissedilmelidir, fark edilmelidir ama sadece farkına varılmalıdır. Dışa vurmamak zorunda değilsiniz, insanlarla derdinizi paylaşmak zorunda değilsiniz, dertlerini sizsiniz ve bu duyguların hepsi birer insani duygudur; farklı olmaya çalışma, zaten farklısın, her insan farklıdır, dikkatlice bakarsanız her insanda farklı bir özellik bulunur. Her insanda diğerinde bulunmayan bir özellik vardır ancak, bütün insanların duyguları benzerdir, farklılık duygusunun bile farklı olmaması ilginç değil mi?

Dünya bir isteme, tasarım ve yaratım yurdudur; önce istersin, sonra tasarlırsın ve yaratırsın, yaparsın. Mutlaka içinizdeki

doldurabilecek bir şeyler olmalıdır, iki yol vardır; biri iç deneyimdir, diğeri dış deneyimdir. Biri ruhun yoludur, diğeri beden. Biri erildir, diğeri dışıl. Ama her ikisinin de yolu birdir, sonucu bir noktaya varır; her iki yolun da kriteri ahenktir, ahenk evren ile bir bütün olmaktır. Gerek beden ile yapacağınız ritüel (ibadet, yoga, semah veya bir iş olabilir) tüm evren ile ahenk halinde olmalıdır; dönüşünüz güneşin etrafında dönen yıldızlar gibi olmalıdır, onu size andırmalıdır. İçsel yolculuğunuzda da aynısı gerçekleşir; bir nokta vardır sadece ve evren o noktanın sadece bir parçasıdır, her şey bütünlük halindedir, mutlak olan ve ilahi enerjiyle bir bütünsünüz, tüm ibadetlerin, tüm dinlerin amaçladığı, vardığı nokta insanda mutlak olanın tezahür etmesidir.

3 Haziran 2017

Kadınlar Üzerine Hurafeler

Bütün kirliliklerin, savaşların temel sebebinin ‘kadın’ olduğu söylenir. Bunu Platon, Sokrates ve Aristoteles, bu hurafeyi Batı Felsefecilerinin çoğunluğu nakarat gibi tekrar eder. Acaba birkaç tane uyanık kadın, gelecek kadınların ezilmesi için eşleri olan bu Filozofları bu hurafelere inandırmışlar, yoksa bu filozoflardan bazıları kadınsızlık veya karşı cinsten ilgisizlik gördükleri için mi bunu yaptılar, onu tam olarak bilemiyorum. Çünkü Felsefeciler düşünür, çok fazla düşünür, bazen tımarhaneye bile layık görülürler.

Hatta ve hatta F.Nietzsche bile bu tuzağa düşmüştür, zira bir Yehudi kızı sevmiş ve kız yüz vermemiş. Peki kız sana ‘evet’ demek zorunda mıdır, hayır! Tabi bütün ömrünü, o güzelim muazzam düşüncesini aykırı davranarak, bir kadın uğruna büyük kaleminin seyrini değiştirmek zorunda kalır, tek neden Filozofluk gururu. Özünde teorik düşünmeye dayanan öğretiler, sorunlara kategorize ederek yaklaşır. ”Binbir Gece Masalları”nı okuduysanız, bir tane sapık hükümdarla binlerce kadın başedemiyor, adam edemiyorlar ve en son bir kadın masallarla bunu yola getirebiliyor. Bu kitap hâlâ kadınlara kutsal kitap gibi sunulur, bir erkeğin gururu nasıl tamir edilebilir diye.

Peki bunca kadın birkaç serserinin duyguları yüzünden sürünmek zorunda mıydı veya zan altında kalmak zorunda mıdır? Yapay korku duvarlarıdır tüm bunlar. Erkek ile kadın arasında tarih boyunca ‘sırf aileyi, sermayeyi ayakta tutmak için’ (yeni masallar üretmek için) binlerce hurafe, masal, inanç ve felsefe uydurulmuştur. Cadı Avcılığı bile bir Kadın Katliamı değil midir?

Aslında işin sırrı basittir. Oyun şöyle başlar; bunamaya yakın ve ilgiye muhtaç bir kadın, öne atılmak isteyen bir erkeği kontrol etmek ve bu erkeği düşman olduğu tüm kadınların başına salmak için gururu ve huzuruyla oynayarak işe başlar! Klasik yaklaşım budur. Ve bu cinsel açlık çeken erkek ile bunak kadının işbirliği bazen binlerce, milyonlarca kadının başını yakmıştır, binlerce erkeği de aptal duruma sokmuştur. Çünkü erkeklerin büyük çoğunluğu kendini kontrol etmeyi ve akl-ı selim düşünmeyi oldukça geç öğrenir. Neden açıktır: korkusuzluk, pozitif ayrımcılık ve istediğini yapma özgürlüğünü kendinde bulma hakkı, düşüncesiz hareket etmeyi tetikler. Belki de kadınlardan sorumluluk sahibi, uçuk, popülist olmayan büyük Filozoflar,

Aristolar türemediği için bu sorunlar gündemimizden düşmüyor. Zira özgüven ve eşitlik hakkı alınır, verilmez. Gerçi vardır kadınlardan önemli şahsiyetler ama, erkek alimler ve düşünürler arasında kalemleri ve sözleri hiç hükmündedir neredeyse.

Erkeklerin yetiştirilme tarzı (ki erkeği kadın yetiştirir) çatışma, yarışma, yenme, başarı hırısı, alt etme üzerine yaratılmıştır; acımasızlık bir nev'i erkekliğin bilinç dünyasını, alt benliğini inşa eder. Oysa acımasızlık insani bir özelliktir. Hatta tüm canlılarla merhamet ile acımasızlığı görebilirsiniz; aç kalan kurt saldırır, her canlı yavrusunu korur ve besler. Evrim çizgimiz her nasıl işlediyse (sırasıyla bunlar kökenleriyle birlikte artık bilinir durumda) erkeklik gurura ve güç istencine, kadın korunma ihtiyacına sığındı. Oysa kadının korunmaya ihtiyacı olmaması gerekirdi. O nedenle cehalet içerisinde yüzen bir toplumda, korunmayı kabul etmeyen kadınlar itici bulunurlar.

İşin Felsefi boyutu bir yana, artık çağdaş dünyada oldukça Kadın haklarının gündemin ana maddesi haline geldiğini görüyoruz. Hatta yeni nesil kadınlar erkeklerin elindeki argoya da sahip oldular ve gelecek dünyada, gelecek ülkemizde hiçbir biçimde üstünlüğün cinsiyete göre olamayacağı ve bu yolda ilerlemeyeceği açıktır (!) Cinsellik tabusu yıkıldı, cinselliğin bile bir iktidar ve güç istenci olduğu açık değil mi? Daha derinde, evet daha derinde her şeyin güç istenci olduğu açık değil midir? O halde kendisini kendi içerisinde özgürleştirebilecek koşullara sahip kadınlar olmalıdır. Kim ayakları üzerinde durabilen, gerektiğinde erkeğiyle korkmadan tartışabilecek kadınlar görmek istemez; hanginiz annenizin, eşinizin acıyla yoğrulmasını ister, evet acı, acı bile bir kimlikse o halde herkes acısıyla, derdiyle, hikâyesiyle mutlu olma hakkına sahip değil midir?

Bütün sorun insanların dert yarıştırmaları ve bu dertlerin gelecek kuşaklara aktarılmasıdır. Esasında biz insanlar ve hatta her canlı korktuğundan ötürü saldırganlığı öğrenir. Örneğin medenice tartışamayan eşler, birbirlerinden korkan eşlerdir ve güvensizlik ortamının hâkim olduğu ortamlarda saldırganlığa tanık olabilirsiniz. Tecavüz ve taciz korkusu da elbette kadın sorununun bir parçası olmakla birlikte, kadının bu konuda güven kazanabilmesi için en büyük sorunluluk yine en yakınındaki erkektedir. Son dönemlerde artan taciz korkusu devam edegelen tarihi bir korkunun açığa çıkmasıdır, çünkü toplumumuzda ve

insanlık âleminde daha küçük yaşta iken bazı erkeklere ‘tecavüzcü’ rolü yüklenir. Bu rol gerçekten de gizli telkinlere bağlıdır ve bunu telkin edenler bile sırf eğlenmek için yaparlar, bilinçli ve bilinçsiz teklimler vardır. Oysa gerçekten de gülmek, espri anlayışımız evirilmeden düşüncelerimiz de evirilmez. Birey olarak kendinizi terbiye edip bir seviyeye getirmeniz yetmiyor! Çünkü sizler terbiyeli ve seviyeli olunca yaşadığınız ve içerisinde bulunduğunuz toplum sizinle savaşmadan ve sizleri kendisine bir derece benzetmeden bırakmaz. O halde sizin yapmanız gereken durup seyretmek değildir. Sizlerin müdahaleniz isteniyorsa müdahale etmeli veya bu işin uzmanlarından (sosyal bilimcilerden) destek almanız şarttır. Bedel bile ödeyebilirsiniz, hatta sizlere (eğer oldukça geri seviyeli, bilgisiz, bilinçsiz bir ortam ile iç içeyinseniz) iftiralar bile atılabilir, suçlanabilirsiniz.

Kadınlar çoğu zaman ‘eşitleyici’ olmak ister. Örneğin içe dönük insan vardır, dışa dönük vardır, lider vardır, temkinli birey vardır vs... Kalpten bir dünya zaten imkânsızdır. Eğer kalpten bir dünya olsaydı burası dünya olmazdı. Burası dünyadır ve mevcut dünya sistemi güç dengelerine göre şekillenir. Bu nedenle her kadının tek başına özgür olabilmesi oldukça güçtür. Kadın yanındaki erkekle var olur. Tarih ve toplum bizlere bunu gösteriyor. Bu tıpkı erkeğin kendi sosyal statüsüne, makamına, üzerindeki amirlere veya bir güç noktasına dayanmasına benzer. ‘Onaylanma’ ihtiyacı, ‘sevilmek’, bunlar her canlının ihtiyacıdır. Belli bir aşamadan sonra ihtiyaçlar hiyerarşisinde peşi sıra diğer ihtiyaçlar gelir. Bunlar biter mi peki? İhtiyaçlar bitseydi hayat olmazdı, ihtiyaçlar bittiğinde ve insana ihtiyaç kalmadığında zaten ölüm psikolojisine girilir ki, ölüm bile bir ihtiyaçtır aslında.

Yoksulluk, zenginlik, aptallık, akıllılık ırk veya din tanımadığı gibi cinsiyetleri de tanımaz. Yoksulluk kapıya dayandığında ‘sen kadın mısın, erkek misin?’ diye sormaz. Ölüm kapıya dayandığında ‘a sen erkeksin, seni almayalım.’ diyor mu? O halde toplumu gezip dolaşın ve erkek olmak için değil, bir erkeği kullanmak veya bir erkeği ele geçirmek için değil, elbette kendinizi keşfetmek ve varoluşunuzdan gurur duyun. Cinsiyetler ve ırkların kişi üzerinde etkisi akli kadardır, imkânları kadardır. Eğer akıllı isen, zeki isen sorun yoktur. Fakat eğer her gün bir sorun üreten, hiçbir şey anlamayan, kendini geliştirmeyen ve bilhassa insanların sırtında geçinmeyi adet edinmişsen sana

diyecek bir şey yoktur. Çünkü kimse yük yüklemeyi ve herkes birini bulup bütün sorumluluğu o'na yüklemek ister. İşte Ortadoğu cehaletinin 'ağa' kompleksi, 'büyük adam' ve 'adamları yarıştırmaya' oyunları. At yarışları bile bu kadar çirkin değildi. Kadın da olsan, erkek de olsan Allah karşısında sorumlusun! Bu son cümle, evet son cümle öğüt olsun.

5 Ağustos 2017

Yazar Hakkında

D.14 Eylül 1989, Van. Araştırmacı ve yazar.

Eğitim

1997: İlköğretim, Y. Gölalan Köyü (İlkokul); İskele, Başkale ve Güzel Su YİBO ile Dumlupınar (Ortaokul), Van

2005: Lise, Açık Öğretim Lisesi

2014: Üniversite, Önlisans, Eskişehir AÖF ile Ata-AÖF

Askerlik

2011-2012: Acemi Birliği Kırkağaç/Manisa; Usta Birliği Bismil/Diyarbakır 91/3

İş Hayatı

2008-2011: KGM Özel Şirket Elemanı, Van

2013: Milten Maden Ocakları, Santral Operatörü, İstanbul

2014: Yurtiçi Kargo, Kurye, Van

2015: KGM Devlet Personeli, Beden İşçisi, Van

Kitaplar

1.Beklenen Peygamber

2.Çöle Düşen Deli

3.Kuriname

4.Kafdağı'nın Gölgesinde

5.Varoluş ve Ötesi

6.Qala Kesayeta Kurdan

7.Metafizik Denemeler

8.İletişim ve Web:

Web: www.metyus.co G-Mail: ozalpmehmetsalih@gmail.com